

ตัดสินคนจากหน้าตา ก็ต้องเจอแบบนี้ 論以貌取人的下場

月下蝶影

เยว่เซี่ยเต๋ยอิ่ง

คีตภาล แปล

BOY'S
LOVE

ตัดสินคนจากหน้าตาก็ต้องเจอแบบนี้ 3

CSOAYA

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตัดสินคนจากหน้าตาที่ต้องเจอแบบนี้ 3

論以貌取人的下場

เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

เซี่ยน

คีตกาล

แม็ล

นวนิยาย ลำดับที่ 70
ตัดสินคนจากหน้าตาที่ต้องเจอแบบนี้ 3
論以貌取人的下場

Rose
PUBLISHING

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

《論以貌取人的下場》vol. 03

Original story and characters created and copyright © Author 月下蝶影 Yue Xia Die Ying
Thai edition rights under license granted by 北京晉江原創網絡科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นรูปแบบอื่นใดเสียง อิเล็กทรอนิกส์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-4188-1
พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2562

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ยิวเซี่ยเตียอิ่ง.

ตัดสินคนจากหน้าตาที่ต้องเจอแบบนี้ 3 / ยิวเซี่ยเตียอิ่ง: เขียน, ตีพิมพ์: แปล จาก
《論以貌取人的下場》vol. 03 - กรุงเทพฯ: โรสพับลิชซิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, 2562.
(6), 458 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 70)

1. นวนิยายจีน. I. ตีพิมพ์. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ย7๓6 ล.3

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4188-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปุญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกัทธน์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระธร • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ อธิชา จันทร์เจริญ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มเอ็ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพธิ์ฤทธิ์ วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ศิริพร เสงายอด, สกล ปานกลิ่นพูน

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัญญา พรหมเลิศ

พิสูจน์อักษร สุณห์รีย์ ไกรวิจิตร • คอมพิวเตอร์ จิรณห์ชัย คำจันทร์, ทองเพ็ญ วรรณทอง
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชมิษฐา ศรีอินทร์

ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวละออง

ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

เยว่เซี่ยเต๋ยอึ้งมีผลงานมาแล้วหลายเรื่อง ทั้งแนววายและชายหญิง เป็นนักเขียนที่ขึ้นชื่อเรื่องการเขียนเรื่องธรรมดาให้น่าสนใจและชวนติดตาม ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ตัดสินคนจากหน้าตาก็ต้องเจอแบบนี้ เป็นเรื่องที่มีการดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างเนิบช้า แต่ที่คนอ่านจะไม่มีทางเบื่อ เพราะมีจังหวะชิตคอมที่ทำให้หลุดหัวเราะออกมาอย่างไม่รู้ตัวแทรกอยู่เป็นระยะ อ่านไปอมยิ้มไปตลอดเวลา ทั้งยังสอดแทรกประเด็นความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับสังคม อย่างแนบเนียนด้วย

Rose
PUBLISHING

พฤษภาคม 2562

บทที่ 110

*อาจารย์หลายท่าน*ที่ไม่เคยพูดคุยกับฉันเยียนมาก่อนมองเขาด้วยสายตาราวกับกำลังมองอัญมณีอันประเมินค่ามิได้ พวกเขาใช้ชีวิตอยู่มานานหลายปีขนาดนี้ ย่อมรู้มูลค่าของยันต์เหล่านี้ดีกว่าใคร ของที่ตกทอดมาในวงการวิชาเวททุกวันนี้สูญหายไปเพราะสงคราม ตอนนั้นพวกเขาได้เห็นสิ่งที่น่าจะสาบสูญไปแล้วเหล่านี้ จะไม่ให้ตื่นตื่นยินดีได้อย่างไร

ฉันเยียนเห็นเหล่าอาจารย์ทั้งหลายตื่นตื่นยินดีเช่นนั้นก็ตกใจ ก้าวถอยหลังเล็กน้อย “ชะ...ใช่ครับ”

“เป็นยันต์เชิงเทพจริงด้วย” อาจารย์เผยหิบบยันต์แผ่นนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง เขาตื่นตื่นยินดีจนดวงตาแดงก่ำ “ไม่คิดเลยว่าผมจะได้เห็นมันในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่”

สมัยก่อนตอนที่ติดตามอาจารย์ไปรับเรียนวิชา เขาเคยได้ยินอาจารย์พูดถึงยันต์เชิงเทพ ได้ยินว่ายันต์ประเภทนี้สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกับภูตสวรรค์ได้ ใช้พูดคุยกับทวยเทพแปดทิศได้ ขอเพียงตั้งโธษานุชาก็สามารถพูดคุยกับทวยเทพได้แล้ว ตอนนั้นอาจารย์ยังเคยให้เขาดูรูปลักษณะของยันต์เชิงเทพด้วย แต่ยันต์ประเภทนี้ไม่มีใครวาดสำเร็จอีกเลย หรือไม่ก็ผีพุกันผิด หรืออาจจะเพราะพลังวิญญาณไม่มากพอแต่ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด ตั้งแต่เลิกจนโตเขาก็ไม่เคยเห็นยันต์นี้ของจริงมาก่อน

ตอนนี้ได้เห็นยันต์เชิญเทพของจริงแล้ว เขาก็พบว่าความค้างคาใจตั้งแต่เด็กจนโตของเขาหายไปแล้ว แม้แต่พลังวิญญูณรอบๆ ตัวก็ลึกลับขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

อาจารย์เผยวางยันต์ลง เขาหันมาประสานมือคำนับทำให้ฉีเยียน “ขอบคุณอาจารย์ดีมากครับที่จิตใจกว้างขวางไม่หวงของ โปรดรับการคำนับจากผมด้วย”

“อาจารย์เผย ทำอะไรครับเนี่ย” ฉีเยียนตกใจกระโดดไปข้างๆ เขา แล้วพุงมืออาจารย์เผยขึ้นมา “ผมเป็นแค่คนที่ต้อยอาวโสกว่า อย่าคำนับใหญ่โตกับผมอย่างนี้เด็ดขาดเลยนะครับ เตียวผมอายุสั้น”

“โบราณว่า แก่ไขคำผิดให้เพียงตัวอักษรเดียวก็ถือเป็นอาจารย์ วันนี้อาจารย์ดีทำลายกำแพงปีศาจในใจของผม สมควรได้รับการคำนับนี้ครับ” อาจารย์เผยถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขาประสานมือหันมาทางฉีเยียนด้วยสีหน้าจริงจัง “บุญคุณยิ่งใหญ่ไม่กล่าวว่าคุณขอบคุณ ความอารีของอาจารย์ดีนี้ ผมจะจำเอาไว้ในใจครับ”

คราวนี้ฉีเยียนไม่ได้ห้ามอาจารย์เผยอีก เพียงแต่หลังจากอาจารย์เผยคำนับเสร็จ เขาก็คำนับตอบหนึ่งครั้ง “อาจารย์เผยพูดเกินไป ยันต์เหล่านี้เป็นเพียงสิ่งที่ผมจำเรียนมาจากอาจารย์ผู้มีพระคุณตั้งแต่เด็ก ไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอะไรหรอกครับ”

ไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอะไรอย่างนั้นหรือ

อาจารย์หลายท่านยิ่งเบิกตากว้างแทบถลน ยันต์เหล่านี้มีแผ่นใบบ้างที่ไม่ใช่ของชั้นดี ส่วนใหญ่พวกเขาเพียงแค่อ่านชื่อเท่านั้น เป็นยันต์ที่หายสาบสูญไปจากการสืบทอดและไม่เคยเห็นของจริง ตอนนี้อย่างแต่ มั่นวางที่มึนตาอยู่ตรงหน้าเท่านั้น แต่ฉีเยียนยังมาพูดว่าไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอีกหรือ! นี่อาจารย์ดีกำลังล้อเล่นหรือกำลังถ่อมตัวอยู่กับแน่

“ไม่ทราบอาจารย์ดีจะถือสาหรือเปล่าครับ ถ้าพวกเราขอขมยันต์พวกนี้อย่างละเอียดสักหน่อย” อาจารย์ท่านหนึ่งเอ่ยถามเสียงสั้น

“ตามสบายเลยครับ” ฉีเยียนรับรู้ได้จากสีหน้าตื่นเต้นยินดีของอาจารย์เหล่านี้ว่า ยันต์ที่เขาหยิบออกมาคงจะเป็นของล้ำค่าหายากของ

วงการวิชาเวทจริง ๆ แต่ตาแก่ไม่เคยบอกเรื่องพวกนี้กับเขาเลย แถมยังเคยเอายันต์นำสายฟ้าไปทอดปลาริมลำธารกินด้วยซ้ำ เขาจึงคิดมาตลอดว่ายันต์พวกนี้เป็นที่ใช้น้อย ๆ ในวงการวิชาเวท

ดูท่าความเข้าใจผิดนี้จะใหญ่โตพอสมควร

เขานั่งอยู่ที่มุมห้อง มองดูอาจารย์เหล่านั้นนั่งดูยันต์กันอย่างตั้งต้น ยินดี เห็นแล้วในสมองก็ผุดภาพที่อาจารย์นั่งอยู่บนเก้าอี้โยกเก่าผุพังขณะสอนเขาเวทยันต์ขึ้นมา

“หลังตรง รวบรวมสมาธิ รวมไวยุญญาณเอาไว้ที่ศูนย์กลาง”

“ยันต์ คธา อาวุธอาคม ทั้งหมดเป็นเพียงของนอกกาย หากต้องการเป็นอาจารย์เวทดาที่แท้จริง ก็ต้องไม่ยึดติดกับของนอกกายพวกนี้ การฝึกฝนตนเองต่างหากถึงจะเป็นหลักใหญ่สำคัญ”

“ต้องเคารพภูตผีห่วยเทพ แต่อย่าเชื่อภูตผีห่วยเทพ สิ่งเดียวที่จะเชื่อได้ในโลกนี้ก็คือตัวเอง”

...

ตอนที่ตาแก่พูดนั้น สีหน้ามักจะดูไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย แม้แต่ท่าทางก็ดูสบาย ๆ ประกอบกับตั้งแต่เล็กจนโต เขาไม่ค่อยให้ความสำคัญกับของนอกกายอย่างพวกอาวุธอาคมนัก สำหรับเขาแล้ว ของพวกนี้ก็เป็นแค่ของเล่นเอาไว้เสริมเติมแต่งเท่านั้น

ไม่คิดว่าของที่เขากับอาจารย์มองว่าเป็นของนอกกายเหล่านี้จะมีสถานะสูงส่งในวงการวิชาเวทถึงขนาดนี้ ตั้งแต่เล็กจนโตอาจารย์ไม่เคยเน้นให้เขาฟังเลยว่าของพวกนี้ล้ำค่าหาได้ยากเพียงใด กระทั่งตอนนี้ก็กลายเป็นเขียนบนสวรรค์แล้ว อาจารย์ก็เคยพูดถึงเรื่องนี้แต่ไม่ก็ประโยคเท่านั้น

“ผมเป็นศิษย์สำนักหนึ่งสวรรค์ ไม่ว่าจะโดดเด่นหรือมีอำนาจสูงส่งแค่ไหน ขอเพียงตามหาชีวิตสายหนึ่งที่สวรรค์เหลือเอาไว้ให้พบ แล้วได้ทำตามนิสัยตามใจตนเองก็พอ ไม่ขอการสนับสนุนจากผู้พิทักษ์คุณธรรมแห่งปวงชนใด ๆ ไม่ขอทั้งชื่อเสียงเรียงนามเอาไว้ ขอเพียงไม่ละอายแก่ใจตนเองทำตามความตั้งใจดั้งเดิม ใช้ชีวิตอย่างอิสระและเป็นธรรมชาติเท่านั้น”

เรื่องในอดีตเมื่อหลายปีก่อน ตอนนั้นเมื่อหวนกลับไปคิดถึงอีกครั้ง

ก็ราวกับยังเกิดขึ้นตรงหน้า ฉิเยียนแบมือตัวเอง เส้นสายสับสนวุ่นวาย ปิดบังดวงชะตาของเขาเอาไว้ เหมือนกับป่าที่ถูกเมฆหมอกปกคลุม ไม่ว่าใครก็มองภาพที่แท้จริงของเขาได้ไม่ชัดเจน แม้แต่ตัวป่าเองก็ยิ่งมองเห็นได้ไม่ชัด

“อาจารย์ฉิ” อาจารย์เผยวางยันต์กลับลงไปบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง เหมือนกำลังวางอัญมณีที่แตกหักง่าย “ถึงจะดูที่อ้อๆ ไปสักหน่อย แต่ผมก็ยังอยากจะถามครับ อยากทราบว่าอาจารย์ของคุณคือยอดฝีมือท่านใดหรือครับ”

คำถามนี้ก็เป็นคำถามที่อาจารย์หลายท่านอยากจะถามเช่นกัน ดังนั้นเมื่ออาจารย์เผยเอ่ยออกไป อาจารย์ท่านอื่นๆ จึงหันมามองและรอคอยคำตอบของฉิเยียน

“อาจารย์ของผมไม่ใช่บุคคลสำคัญมีชื่อเสียงอะไรหรอกครับ ตอนที่อาจารย์รับผมมาเลี้ยงดูก็อายุมากแล้ว ตอนที่ผมอยู่กับอาจารย์ก็ไม่เคยมีบุคคลสำคัญคนไหนมาเยี่ยมเยียน ชาวบ้านแถวนั้นก็เรียกอาจารย์ว่า ‘ตาเผ่า’ นักบวชเต๋า” ฉิเยียนยิ้มบาง “อาจารย์ไม่มีชื่อเสียง พุดจาชวานผ่าซาก ดังนั้นก็เลยเรียกตัวเองว่า ‘อ้อ’ อยู่นะครับ”

“อ้อ อ้อ!” อาจารย์ที่สวมชุดลี้ดราม่าท่านหนึ่งเอ่ยด้วยความตกใจ “น่าจะเป็นคนเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน อาจารย์อ้ออยู่ที่หาซีพจรมังกรของอาคารรับรองแห่งชาติท่านนั้นหรือ”

ยี่สิบห้าปีก่อน รัฐบาลจะจัดงานประชุมผู้นำประเทศจึงได้สร้างอาคารรับรองขึ้นโดยเฉพาะ แต่หลังจากอาคารนั้นสร้างเสร็จก็เกิดเรื่องแปลกประหลาดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และทำให้มีข่าวลือไม่เป็นมงคลเกี่ยวกับประเทศมากมาย แม้แต่สื่อมวลชนต่างประเทศก็ยังมาร่ววมวงกระพือข่าวให้วุ่นวายด้วย ภายหลังเรื่องราวบานปลายรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หน้าตาของประเทศกำลังจะหายไปต่อหน้าต่อตาอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าใครจะเชิญยอดฝีมือท่านหนึ่งมาเปิดโต๊ะทำพิธี และนำตกใจที่สามารถแก้ไขเหตุการณ์ประหลาด

¹หมายความว่า ตรงไปตรงมาแบบชวานผ่าซาก พูดอย่างไรก็ต้องทำมิดๆ

ของอาคารนี้ได้

ไต้ยีนว่าวันที่ทำพิธีนั้น บนท้องฟ้าเหนืออาคารรับรองปรากฏภาพของมังกรและนกเฟิง คนไม่น้อยไต้ยีนเสียงมังกรและนกเฟิงประสานเสียงร้อง หลังจากเกิดเรื่องนี้ถึงกับมีคนวิ่งไปกราบไหว้ขอศีรชะนออกอาคารรับรองเพื่อจะขอพรทวยเทพให้ปกป้องคุ้มครองอะไรเทือกนั้นด้วยซ้ำ แต่ก็แปลกอยู่เหมือนกัน คือตั้งแต่นั้นมา อาคารรับรองก็ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกเลย การประชุมธุรกิจมากมายเกิดขึ้นในอาคารนี้และก็ราบรื่นเป็นพิเศษ ราวกับมีเทพเซียนปกป้องคุ้มครองอย่างไรอย่างนั้น

ตั้งนั้นแม้จะผ่านไปสี่สิบกว่าปีแล้ว ทั้งภายนอกภายในตัวอาคารแห่งนี้ก็ยังไม่มียอะไรเปลี่ยนแปลง แม้แต่การตัดแต่งต้นไม้ใหญ่ก็ยังไม่ทำให้เหมือนเดิมอย่างเคร่งครัด ไม่เปลี่ยนแปลงกันง่ายๆ เรื่องนี้แม้ว่าจะเป็นความลับระดับประเทศ แต่พวกเขาซึ่งเป็นใหญ่เป็นโตอยู่ในวงการวิชาเวทก็ได้ยินมาบ้าง พวกเขามีความคิดเห็นตรงกันว่า พวกเขาคงทำได้ไม่ถึงระดับเดียวกับอาจารย์อู่ซู่อยู่อย่างแน่นอน ต่อให้ทำพิธีขวงจู้ยิ่งใหญ่โตก็ยังไม่อาจปกป้องไปถึงการติดต่อด้าขายระหว่างประเทศถึงสามสิบปีโดยไม่คลายจางได้หรอก

หลังจากเรื่องในครั้งนั้นผ่านไป อาจารย์อู่ซู่ก็อันตรายกันไปจากผืนแผ่นดิน คนสำคัญที่มีอำนาจมีอิทธิพลต้องการจะตามหาเขาก็ยังหาไม่พบ ชาวในวงการไต้ดินบอกว่าเขาถูกรัฐบาลใช้งานแล้วก็กลัวว่าผู้มีอิทธิพลจากต่างประเทศจะมาพบเข้า ดังนั้นทางรัฐบาลจึงซ่อนตัวเขาเอาไว้ เพียงแต่ข่าวนี้ไม่มีใครพิสูจน์ความจริงได้ คนที่เชื่อก็มีอยู่ไม่มาก

ยังมีคนบอกอีกว่าอาจารย์อู่ซู่ที่นั่นตอนที่ทำพิธีขวงจู้นั้นใช้ไอวิญญาณเกินขนาด ไม่นานจึงเสียชีวิต ไม่อย่างนั้นทำไมทำเรื่องใหญ่โตขนาดนี้ ยังไม่ทันไต้อะไรมากมายกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้วเล่า

ข่าวลือเกี่ยวกับอาจารย์อู่ซู่มีไม่น้อย แต่ก็ไม่มีข่าวไหนที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง พอนานเข้า นอกจากข่าวซุบซิบจำพวก “เรื่องลึกลับยากคลี่คลายยี่สิบเรื่องของจีน” ในอินเทอร์เน็ตที่จะพูดถึงอาคารรับรองและการประชุมแห่งชาตินั้นแล้ว ก็ไม่มีใครสงสัยเรื่องในต่อนั้นอีก

ที่จริงแม้แต่ “เรื่องอาคารรับรองและการประชุมแห่งชาติ” ก็ยังไม่มีใครเห็นเป็นจริงเป็นจังสักเท่าไร เพียงแต่ยามชาวอินเทอร์เน็ทเหงา ๆ เบื่อ ๆ ก็ไปหาเรื่องซุบซิบพวกนี้มาอ่านแก้เบื่อก่อน

“อาคารรับรองแห่งชาติอะไรหรือครับ” ฉิเยียนอึ้งไปเล็กน้อย “คุณหมายถึงอาคารรับรองแห่งชาติที่มักจะออกข่าวบ่อย ๆ นั้นนะหรือครับ”

“อาจารย์อยู่สุขเป็นคนหาจุดซีพจรมังกร ทำพิธีฮวงจุ้ยให้กับที่นั่น เป็นเรื่องที่ไม่มีความจริงถึงขั้นนั้นจริง ๆ ที่แท้อาจารย์ฉิก็เป็นศิษย์ของอาจารย์ท่านนี่เอง” อาจารย์เผยปลายปลีมนัก “เรียกว่าอาจารย์เก่งกาจมีศิษย์ที่ยอดเยี่ยมที่แท้จริง!”

อาจารย์จ้าวที่ได้พบประจวบกับฉิเยียนมาหลายครั้งก็ตกใจมาก เขารู้ทันแล้วว่าสำนักของฉิเยียนไม่ธรรมดา ฉิเยียนมาจากสำนักหนึ่งสวรรค์อันลึกลับ แต่ไม่คิดว่าอาจารย์ของฉิเยียนจะเป็นอาจารย์อยู่สุขที่สะท้านสะเทือนต่อผู้นั้น หากว่ากันตามนี้ อาจารย์อยู่สุขก็เป็นคนของสำนักหนึ่งสวรรค์นะสิ

เมื่อคิดอย่างนี้ เขาก็รู้สึกทุกอย่างคลี่คลายแล้ว

มิน่าเล่า ฉิเยียนถึงรู้เรื่องพิธีกรรมที่อาจารย์ท่านอื่น ๆ อีกหลายท่านไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งยังสามารถวัดยันต์ได้มากมายถึงขนาดนี้ ยังหนุ่มยังแน่น แต่กลับมีพลังฝีมือไม่ธรรมดา มีพลังวิญญาณล้นเหลือ ที่แท้ก็เป็นศิษย์ของอาจารย์อยู่สุขนี่เอง ช่างตกลงสินดีที่ก่อนหน้านี้เขายังอิจฉาว่าอาจารย์ท่านใดกันที่ได้รับศิษย์เฉลียวฉลาดอย่างฉิเยียนได้ ตอนนั้นมาคิดดู นอกจากคนที่เก่งกาจอย่างอาจารย์อยู่สุขแล้ว จะมีอาจารย์ท่านใดสอนสั่งอาจารย์ฉิได้อีกหรือ

เดิมเพราะฉิเยียนอายุน้อย จึงเป็นอาจารย์ที่เขายังมองอย่างไม่ให้ความสำคัญนัก ครั้งนี้ทำให้สายตาที่เขามองฉิเยียนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ความดูแลอย่างที่เคยมีนั้นหายไปทั้งหมด ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังเขาก็มีความเคารพนับถือเพิ่มขึ้นมาก

เหล่าเจ้าหน้าที่ที่มพิเศษที่ยืนอยู่ด้านข้างก็รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะงานทำให้พวกเขาเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องพิศวงต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน

ประวัติศาสตร์ชาติจีนที่ผ่านมามากขึ้น เรื่องอาคารรับรองระดับชาติเป็นหนึ่งในสิบเรื่องที่ใหญ่ที่สุด กระทั่งถึงบัดนี้เบื้องบนยังมีคนต้องการตามหาอาจารย์อู่ซู่ยู่ท่านนี้หรือไม่ก็ทายาทของอาจารย์อู่ซู่ยู่อยู่ ไม่ได้คิดว่าคนที่เบื้องบนนี้มาถึงอยู่เสมอจะอยู่ที่ใดหนึ่งตาของพวกเขาเนี่ยเอง อีกทั้งยังช่วยพวกเขาคลี่คลายปัญหายาก ๆ มาหลายเรื่องแล้วด้วย

“หัวหน้า...” เซี่ยเฉิงเฉิงมองจ้าวจื้อเฉิงอย่างเหม่อ ๆ “ไม่คิดเลยนะครับว่าอาจารย์ฉีจะไม่ธรรมดาขนาดนี้”

ที่พิเศษของพวกเขาสืบข้อมูลเกี่ยวกับฉีเยี่ยนมาไม่น้อย ในข้อมูลระบุว่าฉีเยี่ยนได้รับการเลี้ยงดูจากนักบวชเต๋าในอำเภอเล็ก ๆ ตั้งแต่เด็ก นักบวชเต๋านี้ไม่ได้มีความสามารถสักเท่าไร แต่เพราะฉีเยี่ยนมีพรสวรรค์เกินมนุษย์จึงมีฝีมืออย่างทุกวันนี้ ตอนนี้อยู่ทำข้อมูลนี้จะมีปัญหาเสียแล้ว

แต่ข้อมูลนี้ เจ้าหน้าที่ในกระทรวงกลาโหมคนอื่นเป็นผู้ส่งมอบให้พวกเขา ว่ากันตามหลักการแล้วก็ไม่ควรจะเป็นของปลอม อย่างนั้นก็หมายความว่าอาจารย์ของอาจารย์ฉีเสแสร้งแก้แค้นทำเอาไ้ดีมาก สถานะปลอมก็เตรียมเอาไว้อย่างครบถ้วน แม้แต่คนของกระทรวงกลาโหมก็ยังถูกหลอก

คงต้องโทษที่จุดสำคัญที่พวกเขาต้องการสืบหาขึ้นอยู่กับที่อาจารย์ฉีไม่ได้ไปบิดว่าข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์ของอาจารย์ฉีเป็นของจริงหรือของปลอม ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เคยค้นพบที่มาของอาจารย์ฉีว่ามีหน้ากั้วขนาดนี้มาเนิ่นนานถึงเพียงนี้

เมื่อคิดว่าอาจารย์ของอาจารย์ฉีเสียชีวิตไปหลายปีก่อน คนของทีมีพิเศษก็รู้สึกหดหู่ หากอาจารย์ที่เก่งกาจขนาดนี้ยังมีชีวิตอยู่จะดีสักเพียงใดกัน

ชั่วขณะนั้น สายตาที่ทุกคนใช้มองฉีเยี่ยนก็เหมือนกับกำลังมองตุ๊กตาที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ 24K อย่างไรอย่างนั้น

ลี้กั๊งซึ่งไม่อยู่ในสายตาของเหล่าอาจารย์ทั้งหลายมองฉีเยี่ยนที่ถูกทุกคนรุมล้อม เขาเบ้าปากอย่างไม่พอใจ ในใจรู้สึกยากจะรับได้ ชื่อของอาจารย์อู่ซู่ยู่ที่เขาเคยได้ยินอาจารย์พูดถึงมาก่อน ตอนที่อาจารย์พูดถึง

อาจารย์อุ๋ยสู่ย น้ำเสียงมีแต่ความเคารพชื่นชม อีกทั้งยังมีความเสียใจเสียดาย อีกด้วย

อาจารย์บอกว่า ตอนนั้นอาจารย์ยังติดค้างน้ำใจอาจารย์อุ๋ยสู่ยอยู่ เรื่องหนึ่ง แต่เสียดายที่อาจารย์อุ๋ยสู่ยหายสาบสูญไปหลายสิบปีแล้ว น้ำใจที่ติดค้างกันนี้เกรงว่าคงต้องชดใช้กันไปชั่วชีวิต

ก่อนตาย อาจารย์ยังพูดกับเขาว่า ตอนนี้อยู่ในบรรดาผู้สืบทอดในวงการ วิชาเวท พวกเขาพี่น้องไม่อาจปกป้องอาวุธอาคมอันล้ำค่าได้ ดังนั้นจึงต้องให้มันแก่ผู้อื่น ของที่เหลือทิ้งไว้ให้พวกเขาแม้ว่าจะใช้ได้ไม่เลวทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้ล้ำค่าเท่ากับอาวุธอาคมที่ให้คนอื่นไป

พวกเขาเป็นศิษย์ ฟังคำพูดพวกนี้แล้วไหนเลยจะรับได้ หากคำพูดนี้ ถ่ายทอดออกไป คนอื่นมีแต่จะรู้สึกที่อาจารย์ของพวกเขายอมเอาของ พวกนี้ไปให้คนอื่นก ไม่ยอมเอาให้พวกเขา แสดงว่าศิษย์อย่างพวกเขา คงขาดความสามารถเกินไปมาก และคงจะไม่กตัญญูมากพอ

เขาคับแค้น ไม่พึงใจ ไม่พอใจ ถึงขั้นเกลียดชังเยียนด้วย เพราะ ฉิเยียนได้ของที่อาจารย์เขามอบให้ แต่ตอนนั้นเมื่อมองดูยันต์อันเต็มไปด้วย ไ่ววิญญูณบนโต๊ะ เขาก็รู้สึกละอายขึ้นมาทันที เขาจำเรียนวิชากับอาจารย์ มาเกือบสามสิบปี ฝีมือในวงการนี้นับเป็นระดับสองระดับสามเท่า นั้น หากไม่ใช่เพราะมีหน้าตาของอาจารย์อยู่ เขาคงมาไม่ถึงจุดที่อยู่ ณ ปัจจุบัน อย่างแน่นอน

แต่ฉิเยียนมีอาจารย์ที่ยอดเยียมกลับไปไม่เคยเอามาคุยฟุ้ง ฉิเยียน อาศัยความสามารถของตนเองฝ่าฟันไปทั่วที่สุด แม้แต่คุณชายห้าตระกูลเงิน ก็ยังตกหลุมลุ่มหลง...

ไม่สิ คุณชายห้าตระกูลเงินไม่ควรรวมอยู่ด้วย...

ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกแปลกประหลาด ลึกลับยิ่งรู้สึกหัวใจของตนเองพลิกตลบ ไปมา รู้สึกแย่งหนนไม่ไหว สุดท้ายจึงออกไปนั่งตรงมุมห้องหลับตาเสีย

เมื่อมองไม่เห็น จิตใจก็ไม่ไว้วุ่น

แม้ว่าอาจารย์เหล่านั้นจะรู้สึกตื่นเต้นยินดีจนไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่อย่างไรก็ยังจำได้ว่าพวกเขามาเกาะกุหลาบครั้งนี้เพื่ออะไร ดังนั้นสุดท้าย

จึงพยายามฝึกฝนกดความตื้นตันยืนดีเอาไว้ จากนั้นก็พูดคุยเรื่องงานสัมมนา งานสัมมนานั้นจะว่าง่ายก็ง่าย จะว่าซับซ้อนก็ซับซ้อน ว่ากันตรงๆ ก็คือดูว่ามีมือใครแกร่งกว่า เพียงแต่ขั้นตอนการใช้มนตร์ของแต่ละคน ไม่เหมือนกัน จึงต้องใช้จุดนี้มาทำความเข้าใจความสามารถที่แท้จริงของทุกคน หลายปีที่ผ่านมานักเวทจีนมีผลงานไม่ดีไม่แยء ไม่อุ่นไม่ร้อน นับไม่ได้ว่าน่าอายเพียงใด แต่หากดูจากประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของคนจีนแล้ว แต่ทำได้แบบไม่อุ่นไม่ร้อนก็นับว่าน่าขายหน้าแล้ว

พวกเขามีลัทธิและสำนักของตัวเองที่สืบทอดมานานหลายพันปี มีระบบตำานานเทพที่สมบูรณ์เป็นของตัวเอง แต่ในงานสัมมนาแบบนี้กลับไม่มีอาจารย์ที่ทำให้คนอื่นเกรงกลัวได้สักคนเดียว ในใจก็รู้สึกเสียใจ เสียตายอยู่เช่นกัน

แต่จะโทษใครเล่า

สมัยก่อนศัตรูภายนอกเข้ามาบุกยึดผืนแผ่นดินของพวกเขา แย่งชิงสมบัติล้ำค่าของพวกเขาไป เผาทำลายอาคารสิ่งปลูกสร้างของพวกเขา ทำร้ายคนของประเทศพวกเขา ทำลายวัฒนธรรมของพวกเขา นั่นคือประวัติศาสตร์ก่อนหนึ่งทีสร้างขึ้นมามีเลือดเนื้อ ทุกครั้งที่เผยออกมาก็ทำให้เลือดหลังจีน ไม่กล้าลืมเลือน ไม่กล้าเอ่ยถึง

จนถึงบัดนี้ ในพิภพภคณ์ที่ชื่อดังที่ต่างประเทศบางแห่งก็ยังมีโบราณวัตถุ มีภาพตัวอักษรของประเทศพวกเขาวางจัดแสดงอยู่ การที่หนังสือประวัติศาสตร์แนะนำของเหล่านี้มีเขียนหมายเหตุเอาไว้ว่าตอนนั้นเก็บรักษาอยู่ที่พิภพภคณ์ XX ใครบ้างจะไม่เจ็บปวดใจ ใครบ้างจะไม่ทุกข์ใจ

คนรุ่นก่อนใช้เลือดเนื้อร่างกายเพื่อนำความสุขและความสงบมาสู่พวกเขาในปัจจุบัน พวกเขาได้แต่เหยียบย่างไปบนเส้นทางอันสว่างไสวนี้ เพื่อตามหาวันพรุ่งนี้ที่งดงามสมบูรณ์

ที่พวกเขาไม่อาจมีผลงานที่ดีกว่านี้ได้ นั่นคือความเสียตายและเสียใจ แต่ตอนนี้พวกเขามานั่งอยู่ตรงนี้ได้ มากถกเถียงแก่งแย่งกันต่าง ๆ นานาได้ ก็เป็นความสุขเช่นกัน

“อาจารย์ฉี” อาจารย์จ้าวเอายันต์เหล่านั้นไปวางลงในมือของฉีเขียน

“ของพวกนี้สูงค่าและสำคัญยิ่ง ต่อไปอย่าหิบบอกออกมาง่าย ๆ อีกนะ” คนอย่างพวกเขาบ่งชี้ความละโมภในใจได้ แต่คนอื่นเล่า จะทำได้เหมือนกันหรือเปล่า

ฉีเยี่ยนมองยันต์ในมือแล้วก็วางมันกลับลงไปบนโต๊ะ “อาจารย์เคยพูดเอาไว้ครับ ว่ายันต์นี้เป็นเพียงของนอกกาย ไม่ต้องไปให้ความสำคัญมากจนเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น ของพวกนี้ไม่ใช่ของที่สำนักหนึ่งสวรรค์ของเราสร้างขึ้นแต่เพียงผู้เดียว แต่เดิมเป็นของที่บรรพบุรุษมากมายทิ้งเอาไว้ให้ ยันต์พวกนี้เป็นของผมแล้วก็เป็นคนอื่น ๆ ด้วย อาจารย์ทุกท่านหากสนใจก็เอากลับบ้านไปค่อย ๆ ศึกษากันได้ล่ะครับ ขอเพียงเอามันไปใช้ให้ถูกทำนองคลองธรรมก็นับว่าไม่ทำให้มันสิ้นสูญแล้ว”

“อาจารย์อยู่ช่วยคุณธรรมสูงส่ง อาจารย์ฉีจิตต์ใจดวงมณี” อาจารย์จ้าวหันไปมองอาจารย์หลาย ๆ ท่านในที่นั้น จากนั้นก็หันกลับมาคำนับฉีเยี่ยนอีกครั้ง “ขอบคุณมากครับ”

อาจารย์ท่านอื่น ๆ ททยอกันลุกขึ้นคำนับฉีเยี่ยน ครั้งนี้ฉีเยี่ยนไม่หลบไม่เลี่ยง เขย็นขึ้นรับการคำนับ

เขาไม่ได้รับการคำนับนี้เพื่อตัวเอง แต่เขารับการคำนับนี้แทนสำนักหนึ่งสวรรค์ เขาไม่รู้ว่าทำไมยันต์ที่ดูธรรมดาในสายตาของเขาถึงได้กลายเป็นของล้ำค่าไปได้ขนาดนี้ แต่ก็พอจะเดาได้ว่าเพื่อรักษาลิ่งเหล่านี้เอาไว้ อาจารย์รุ่นก่อน ๆ ของเขาคงต้องใช้ความพยายามมากที่สุดทีเดียว

“ผมเป็นแค่คนที่แจกจ่ายของที่เป็นของคนอื่นและได้รับการปกป้องจากบรรพบุรุษเท่านั้นเองครับ” ฉีเยี่ยนหันไปคำนับสามครั้งให้ห้องฟ้าข้างนอก

อาจารย์ทั้งหลายเห็นดังนั้นก็เงิบกริบ หากคนอื่นมาเจอเหตุการณ์อย่างนี้ก็คงจะปลาบปล้ำมอวดโอ่ภูมิใจในตัวเองกันไปนานแล้ว แต่ฉีเยี่ยนกลับไม่ได้แสดงออกอย่างนั้นเลย สิ่งเดียวที่เขาจำได้กลับเป็นบุญคุณของอาจารย์

มีศิษย์เช่นนี้ ยังต้องการอะไรอีกเล่า

มิน่าเล่า สำนักหนึ่งสวรรค์จึงสืบทอดมาได้ยาวนานถึงขนาดนี้ มิน่าเล่า

ฉีเยียนถึงได้กลายเป็นศิษย์สำนักหนึ่งสวรรค์

หัวใจแบบนี้ ลักษณะนิสัยแบบนี้ คนอย่างพวกเขาคงห่างไกลเกินกว่าจะเทียบได้

เงินไปเชื่อประชุมวิดีโอคอนเฟอเรนซ์กับผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเสร็จเรียบร้อย เหลียงเฟิงก็วิดีโอคอลกับเขาเป็นการส่วนตัว

“นายครับ อันนี้เกินไปนะครับ ห้องเนี่ยตกแต่งเนียบเกินไปแล้ว” เหลียงเฟิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ “สมกับที่เป็นอาจารย์ฉี แม้แต่พาคูณไปเที่ยวก็ยังหาห้องที่เนียบขนาดนี้ได้” พูดถึงตรงนี้जू ๆ เขาก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย “หนังสือที่ผมให้ไปก่อนหน้านี้มีประโยชน์หรือเปล่าครับ”

เงินไปเชื่อเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ยังจะมีอารมณ์พูดมากอีกดูท่าคุณจะว่างมากนะ”

“ซี” เหลียงเฟิงรู้งานจึงไม่พูดเรื่องนี้อีก เขารายงานเรื่องพนักงานในบริษัทให้ฟังรอบหนึ่งแล้วก็บอกว่า “นายครับ มีเรื่องหนึ่งที่คุณอาจจะสนใจ”

“เรื่องอะไร” เงินไปเชื่อขมวดคิ้ว “เกี่ยวกับเฉียนเฉียนหรือ”

ด้วยนิสัยของเหลียงเฟิง หากเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเฉียนเฉียน ก็คงไม่พูดขึ้นมาเป็นพิเศษอย่างแน่นอน

“เกี่ยวกับอาจารย์ฉีอยู่บ้างครับ” เหลียงเฟิงว่า “คดีของหยวนเหิงอวี๋ตัดสินลงมาแล้วนะครับ จำคุกทั้งหมดสิบปี ทางผู้อาวุโสหยวนไม่ตอบอะไรแม้แต่ยุ่งเรื่องย้ายขงขู่อยู่ครับ”

“พวกเขาหาคนที่เหมาะสมได้แล้วหรือ” ตระกูลเงินกับตระกูลหยวนตอนนี้เท่ากับฉีกหน้ากันไปแล้ว เรื่องนี้คนภายนอกยังรู้ไม่ค่อยแน่ชัดนักแต่เหลียงเฟิงรู้ดี

“อืม ได้ยินว่ามาจากต่างประเทศครับ” เหลียงเฟิงคิดเล็กน้อย “อาจารย์ท่านนั้นเหมือนจะแซ่หลี่ ที่น่าสนใจยิ่งกว่าก็คือ ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่ท่านนั้นเหมือนจะสนใจหยวนเฟิงหลานชายคนโตของหยวนฉงอันอยู่” เมื่อพูดถึงตรงนี้ เหลียงเฟิงก็หัวเราะพรีตออกมาอย่างอดไม่ได้

ตัดสลับคนจากหน้าตาที่ต้องเจอแบบนี้ 3

หยวนฉงอันต้องการให้หยวนเผิงกับคุณหนูหรวนไยวอ้อแห่งตระกูลหรวนผูกสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด หยวนเผิงเองก็สนใจหรวนไยวอ้อ หรวนไยวอ้อแอบรักเจ้านายของเขา เจ้านายของเขาไม่รักผู้หญิง แต่ไปรักผู้ชาย ตอนนี้อย่างจะมีศิษย์ของอาจารย์หลี่โฝล์มาชอบหยวนเผิงเพิ่มอีกคน ภายหลังเรื่องตระกูลหยวนกับตระกูลหรวนคงจะนำดูชมที่เดียว

“ตอนนี้ตระกูลหยวนคอยแต่จะโอ้อวดพูดถึงอาจารย์หลี่อยู่เป็นพัก ๆ แล้วก็ไปพุดดูแคลนอาจารย์ฉีแบบเหมือนจะตั้งใจแต่ก็ไม่ตั้งใจอยู่เรื่อย ๆ ด้วย...”

“คนแบบนี้หนักันถึงเอามาเทียบเฉียนเฉียนได้” เฉินไปเฮื่อน้ำเสียงเรียบนั่งจนฟังดูชะเยือกเล็กน้อย “คู่ควรหรือ”

บทที่ 111

หลังการประชุมปรึกษาหารือจบลง อาจารย์ที่ไม่มีครอบครัวหรือคนสนิทมาด้วยก็วิ่งตรงไปห้องอาหาร คนที่มีครอบครัวก็กลับไปเรียกคู่ของตนกันแต่โดยดี

ในบรรดานักเวทจีนสิบสองคนที่เข้าร่วมงานสัมมนา มีห้าคนที่พาครอบครัวมา ตอนที่ชายสี่หญิงหนึ่งเดินไปที่ลิฟต์ก็มองเห็นและกัน จากนั้นก็ทำสีหน้าที่ทุกคนเข้าใจกันดี

“ผมลืมแก้วน้ำนะ” อาจารย์เผยกระแอม “ปกติเคยชินกับการใช้แก้วตัวเองนะครับ”

“ใช่ๆ” อาจารย์ผู้ชายอีกสองท่านก็พยักหน้าไปด้วย “ใช้ของใช้ส่วนตัวจนเคยชิน เวลาไปใช้ของโรงแรมแล้วรู้สึกแปลกๆ ยังไงไม่รู้”

อาจารย์ผู้หญิงหนึ่งเดียวในนั้นเป็นพวกอิสระ ไม่ว่าวิชาของสำนักไหนก็ทำเป็นเล็กๆ น้อยๆ ทั้งสิ้น คนเรียกเธอว่าอาจารย์หมี เพราะปกติเวลาที่เธอทำพิธีอัญเชิญทวยเทพหรือดูดวงจู่ก็มักจะชอบใช้ข้าวเหนียว¹ แต่ชื่อจริงจะชื่ออะไรนั้นยังไม่มีใครรู้

“สามีฉันเป็นคนชื่อๆ นะคะ บอกให้รออยู่ที่ห้อง เขาก็จะรออยู่ที่ห้องอย่างว่าง่ายไม่ออกมาเลย” อาจารย์หมีไม่ได้เป็นพวกอยากจะรักษาหน้า

¹ข้าวเหนียว ภาษาจีนเรียกว่า นัวหมี่ ดังนั้นจึงเรียกอาจารย์ท่านนี้ว่า อาจารย์หมี

ขนาดนั้น เธอสำหน้า จากนั้นก็หันมามองฉีเยียน “อาจารย์ฉี แฟนคุณ ดูเป็นพวกมีความคิดเป็นของตัวเองมากเลยนะคะ ปกติเวลาอยู่ด้วยกันนี่ มีอะไรขัดแย้งกันบ้างไหมคะ”

ฉีเยียนกดลิฟต์ เขาหัวเราะแล้วก็สำหน้าตอบ “แฟนผมดีมากๆเลย ละครับ”

อีม เวลาพูดกับคนอื่นว่า “แฟนผม” นี่มันรู้สึกดีมากๆเลยแฮะ

“เป็นความอ่อนโยนของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งจริงๆนะคะ” ประตุ ลิฟต์เปิดออก อาจารย์หมี่เดินเข้าไป โบกหน้าอวบมผู้มีรอยยิ้มจนตาหยี ดูออกว่าเป็นคนที่จิตใจดีมากๆ “ดูก็รู้แล้วละคะว่ารักกันดี”

ฉีเยียนกะพริบตา เขาคิดถึงเรื่องที่เขาไปเสื่อทำต่อหน้าเขาเป็นการส่วนตัว นั่นไม่ใช่ความอ่อนโยนของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่ง แต่เป็นความหน้าไม่อายของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งต่างหาก

ลิฟต์เคลื่อนขึ้นไปไม่เร็วนัก เมื่อถึงชั้นที่ต้องการ ประตุลิฟต์ค่อยๆเปิด ฉีเยียนเห็นเงินไปเสื่อยืนอยู่ด้านนอก

“ไปเสื่อ” ฉีเยียนก้าวออกมาจากลิฟต์ เขามองไปที่ทางเดิน “ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ล่ะครับ”

เงินไปเสื่อจับมือของเขาเอาไว้แล้วก็พยักหน้าให้เหล่าอาจารย์ด้านหลังฉีเยียน จากนั้นก็จูงมือฉีเยียนไปที่ห้องของพวกเขา “ผมเดาว่าเวลานี้คุณน่าจะเตรียมกินข้าวแล้ว ก็เลยมาตุล็กหน่อยนะครับ”

“อ้อ” ฉีเยียนปล่อยให้เงินไปเสื่อจูงมือตัวเองไป เขาเดินตามหลังช้าๆ “แล้วตอนนี้เราจะไปกินข้าวกันหรือครับ”

“ไปหยิบเสื้อคลุมสองตัวก่อน” เงินไปเสื่อใช้คีย์การ์ดเปิดประตู “คุณเคยบอกผมว่าอยากไปเก็บเปลือกหอยไม่ใช่เหรอ ถ้าไม่ใส่เสื้อไปหนาๆ หนาวเดี๋ยวจะเป็นหวัดเอา”

“คุณยังจำเรื่องนี้ได้อีกหรอเนี่ย” ฉีเยียนหัวเราะคิกคัก กระโดดโลดเต้นสองสามครั้ง ตอนที่เขาเพิ่งรู้จักกับเงินไปเสื่อใหม่ๆเคยพูดเอาไว้ว่าตอนเด็กๆอยากจะไปชายหาดเพื่อไปเก็บเปลือกหอย ไม่คิดว่าผ่านมาขนาดนี้ ไปเสื่อยังจำเรื่องนี้ได้อยู่ “งั้นพวกเรากินข้าวเสร็จค่อยไป

ก็แล้วกันนะครับ”

เฉินไปเฮ้อเห็นฉีเยี่ยนทำหน้าเผื่อใจอย่างใจจดใจจ่อก็อดสายหน้าไม่ได้ เรื่องเล็กๆ แค่นี้ก็ยิ่งดีใจได้ขนาดนี้เลยนะ

เมื่อหยิบเสื้อคลุมเรียบร้อย หิ้งคูก็ไปที่ห้องอาหาร อาจารย์ท่านอื่นๆ ก็มาถึงแล้ว ทั้งยังเว้นที่นั่งไว้ให้พวกเขาสองคนด้วย

เพราะตัวแทนแต่ละท่านชอบรับประทานอาหารไม่เหมือนกัน ดังนั้นเวลารับประทานอาหารส่วนใหญ่จะเป็นแบบบุฟเฟต์ให้ด้รับประทานเอง อยากรจะรับประทานอะไรก็ได้ก็หยิบสิ่งนั้นมา ฉีเยี่ยนนั้นถึงแม้ว่าจะดูพอมแต่เวลากินกลับเป็นพวกไม่มีเนื้อจะไม่มีความสุข ปกติต่อให้เป็นของที่ดีค่อนข้างแพงสักหน่อย แต่ถ้าเขาชอบก็ไม่ได้มีวแต่รักษาหน้าแล้วไม่ยอมไปเอาหรือ

ตอนที่ฉีเยี่ยนถือจานใส่กับข้าวซึ่งใช้วัตถุดิบค่อนข้างแพงเดินผ่านหน้าลวี่กั๋งไป ลวี่กั๋งก็ดำเข่าว่าเป็นก๋อนดิน²

“ผมพอใจที่จะเป็นก๋อนดิน” ฉีเยี่ยนเดินโฉบไปโฉบมาหน้าลวี่กั๋ง เขาเดินยิ้มแฉ่งมาข้างเงินไปเฮ้อ ทั้งให้ลวี่กั๋งโกรธจนหน้าเขียวอยู่ตรงนั้น

“นี่คุณไปทะเลาะกับลูกศิษย์อาจารย์เฉียนอีกแล้วหรือ” เงินไปเฮ้อหันไปมอง เขาเห็นลวี่กั๋งสีหน้าแย่มากๆ จึงกระซิบข้างหูฉีเยี่ยน “ผมว่าสีหน้าเขาดูแย่มากเลยนะ”

“ช่างเขาเถอะครับ คนคนนี้เขาค่อนข้างจะไม่มีเหตุผลนะ” ฉีเยี่ยนแบ่งเนื้อกั๋งชิ้นหนึ่งไปใส่ชามของเงินไปเฮ้อ “เนื้อกั๋งนี้นุ่มมาก ชิมดูสิครับ”

เงินไปเฮ้อเชื่อลื่นฉีเยี่ยนมาก ถ้าเป็นอาหารที่ฉีเยี่ยนบอกว่าอร่อยรสชาติก็ต้องไม่เลวแน่นอน

“สดมาก เนียนมาก” เงินไปเฮ้อพยักหน้าตอบสายตาเผื่อใจของฉีเยี่ยน “อร่อยมากครับ”

² ก๋อนดิน ถ้าใช้คำคน หมายถึง คนที่ไม่เคยพบเห็นโลกหรือสังคม เศษๆ ไม่รู้กาลเทศะ ไม่รู้มารยาทสังคม ถ้าใช้พูดถึงตัวเองจะเป็นคำถ่อมตัว อีกความหมายหนึ่งคือคนที่ไม่มีค่าอะไร ยืนอยู่ก็เหมือนมีก๋อนดินเพิ่มขึ้นอีกก้อนหนึ่งเท่านั้น

ฉีเยียนพอใจทันที เขาก็มหันหน้ากินต่อไป กินไปพลางก็เอาของที่ตัวเองรู้สึกว่ารสชาติไม่เลวแบ่งให้เดินไปเสียด้วย กว่าทั้งคู่จะกินเสร็จ ก็ทำเอาคนร่วมโต๊ะอีกฉาในความหวานของพวกเขาไม่น้อย

กินข้าวเสร็จ ฉีเยียนลากเดินไปเสื่อออกไปเดินเล่นข้างนอก เวลานี้หลายคนต่างกลับห้องไปพักผ่อน ฉีเยียนถอดรองเท้าเดินเล่นบนชายหาดรอบหนึ่ง แต่ก็ไม่ค่อยเจอเปลือกหอยเท่าไร กลับเห็นปูเสียมมากกว่า

“ปูที่นี้ตัวอ้วนจังเลยนะครับ” ฉีเยียนมองถึงปลาที่ไม่มีรูใครเอามาวางไว้แถวนั้น “เราเก็บปูกลับไปกินไหมครับ ให้ครัวเขาช่วยต้มปูให้เรากินดีไหม”

เดินไปเสื่อจูงมือฉีเยียน ถอดรองเท้าเดินตามอยู่ข้างหลัง พอได้ยืนแบบนี้ก็หัวเราะแล้วพยักหน้า “เอาสิ”

บอกว่าจะทำก็ทำเลย ฉีเยียนถกแขนเสื้อ เขาเริ่มภารกิจหาปูภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็หาปูตัวโตอ้วนได้ไม่น้อย

ฉีเยียนล้างมือในน้ำทะเลแล้วก็เอ้อย่างพึงพอใจ “ดูนี่นะ กินปูดีที่สุดเลย แคนี่พอไหมครับ”

เดินไปเสื่อก้มลงมองปูตัวโตชูก้ามอยู่ในถัง เขาพยักหน้า “พอได้แล้วละ คุณรีบใส่รองเท้าเถอะ”

“เอ” ฉีเยียนเดินมาดูในถัง “พอแล้วหรือครับ”

เดินไปเสื่อมองเท้าของฉีเยียนที่ยืนจัดจนแดงไปหมดแล้วก็พยักหน้าพร้อมเอ้อย่างจริงจัง “พอแล้ว”

“งั้นเรากลับกันมั๊ยครับ”

“อืม” เดินไปเสื่อวางถัง เขาดึงตัวฉีเยียนมานั่งบนโซตหินใกล้ๆ แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำที่เปียกเท้าฉีเยียน จากนั้นก็วางรองเท้าไว้ตรงหน้าฉีเยียน “รีบสวมรองเท้าเร็วเข้า”

ฉีเยียนหัวเราะคิกคัก “ใช้ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดได้ที่ไหนกันล่ะครับ” เท้าของเขาเช็ดไปบนขาทางเกง จากนั้นก็สอดเท้าเข้าไปในรองเท้า จนกระทั่งใส่เท้าเข้าไปสำเร็จในที่สุด “ไปกันครับ กลับไปแช่เท้าให้มันดีสักหน่อยแล้วพรุ่งนี้ค่อยต้มกิน”

“คุณนี่นะ...” เงินไปเฮ้อเห็นกิริยาห้ามๆ แบบนั้นแล้วก็หุบยิ้มพลาง
ลูบศีรษะฉีเยี่ยน จากนั้นก็ก้มหน้าก้มตายอมหัวถึงแตกๆ นั้นอย่างรับสภาพ
“ไป กลับกัน”

ฉีเยี่ยนจูงมืออีกข้างหนึ่งของเงินไปเฮ้อ เดินเองครึ่งหนึ่งให้เงินไปเฮ้อ
ลากไปครึ่งหนึ่ง พอเดินไปครึ่งทางก็เจอคูรักรักจากประเทศซงเจิน พวกเขา
เห็นเงินไปเฮ้อหัวปุมาก็ทำหน้าตกใจกลัว

“พวกคุณแฉาสิ่งมีชีวิตเล็กๆ พวกนี้กลับไปทำอะไร จะฆ่าพวกมัน
หรือครับ” ฝ่ายชายแสดงความรักที่มีต่อแฟนสาวด้วยการเป็นฝ่ายเอ่ยปาก
เอง “สหายทั้งสอง ผมว่าพวกมันดูน่าสงสารนะ ปล่อยพวกมันไปเถอะ”

ฉีเยี่ยนพูดภาษาที่ใช้กันระดับนานาชาติไม่ค่อยเก่ง เขาถนัดภาษา
เขียนมากกว่า ภาษาพูดจะไม่ค่อยถนัดเท่าไร ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายใช้ภาษา
พูดของนานาชาติมาพูดกับเขา เขาจึงอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วค่อยตระหนักว่า
อีกฝ่ายพูดอะไร แต่ว่าแม้เขาจะฟังไม่เข้าใจก็ยังมีเงินไปเฮ้อที่เก่งภาษา
นานาชาติได้อยู่ข้างๆ เงินไปเฮ้อพูดไปตรงๆ “พวกเราไม่ใช่แค่จะฆ่ามัน
เท่านั้นนะครับ แต่ยังเตรียมจะกินมันด้วย”

“สวรรค์” ฝ่ายหญิงปิดปาก เธอทำหน้าที่ไม่ยากเชื่อ “พวกคุณนี่
ไม่ว่าอะไรก็กล้ากินกันจริงๆ นะคะ น่ากลัวเกินไปแล้ว”

พูดจบเธอก็ป่นอะไรอีกสองสามประโยค ทำนองว่าไม่มีเมตตาเอา
เสียเลย สัตว์เล็กๆ น่าสงสารจะตายไป อะไรทำนองนั้น

ฉีเยี่ยนรู้สึกว่าคุณเองกับคนพวกนี้คุยกันไม่รู้เรื่องจึงพูดกับเงินไปเฮ้อ
ไปตรงๆ “ไปกันเถอะครับ พวกเรากลับกัน” เคราฟชีวิตสัตว์ก็ไม่ได้
หมายความว่ากินอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง นี่มันเป็นคนละเรื่องกันแล้ว
บรรพบุรุษเมื่อหลายพันปีก่อนของเขากลายเป็นมนุษย์ได้ก็เพื่อจะยิงปืน
ให้สูงกว่าสัตว์อื่นๆ ไม่ใช่เพื่อจะไม่กินอะไรเลย

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าปุนี่กินเข้าไปจะมีอะไรแปลก พูดเสียอย่างกับว่า
มีแต่คนกินเท่านั้นแหละที่กินปุนะ

“เดี๋ยวล่ะครับ”

ฉีเยี่ยนกับเงินไปเฮ้อเดินไปได้ไม่กี่ไกล ฉีเยี่ยนก็ถูกชายหนุ่มที่พา

แฟนสาวมาเมื่อครูว์เรียกเอาไว้ เขาใช้ภาษาจีนแบบแปลกๆ พูดกับฉีเยี่ยน “ผมขอใช้เงินซื้อปูพวกนี้เอาไว้ได้ไหมครับ” พูดจบเขาก็ล้วงเงินปึกหนึ่ง ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ จำนวนเงินมากพอจะซื้อปูได้สักยี่สิบถัง

ฉีเยี่ยนมองผู้ชายคนนั้นโดยไม่พูดอะไรพักหนึ่ง “คุณครับ นี่คุณ กำลังล้อเล่นกับผมอยู่หรือเปล่า”

มาเทียบความรวยกับเขาหรือ ผู้ชายของเขาต่างหากที่เป็นคนรวย ผู้โด่งดังแห่งเมืองจินตัวจริง!

ชายคนนั้นกะพริบตาปริบๆ เขาทำหน้าที่อ้วนวอนใส่ฉีเยี่ยนแล้วก็ เอ่ยเสียงเบา “ขอโทษด้วยครับ ผมเคารพวัฒนธรรมการกินของคุณนะ เพียงแต่...” เขาพยักพเอิดไปข้างหลัง “พี่ชาย การจะจับคนที่ถูกใจมัน ไม่ง่ายเลย พวกคุณช่วยผมสักครั้งนะคะครับ สุวรรค์ต้องคุ้มครองพวกคุณ แน่หนอน”

ฉีเยี่ยน : ...

เมื่อเห็นฉีเยี่ยนสีหน้าเปลี่ยนไป ชายหนุ่มก็แอบดีใจ เขายัดเงินใส่มือ ฉีเยี่ยนแล้วก็ยื่นมือไปจะหยิบถังจากมือเงินไปเสื่อ ที่ไหนได้เงินไปเสื่อ กลับจับถังเอาไว้แน่น เขาดึงไปไม่ได้เลยสักนิด

เงินไปเสื่อไม่สนใจสีหน้าอ้วนวอนของเขาแม้แต่น้อย เพียงแต่หันไป มองฉีเยี่ยน เมื่อเห็นฉีเยี่ยนพยักหน้าจึงปล่อยมือให้ผู้ชายคนนั้นเอาถังไป

“ขอบคุณครับ” ผู้ชายคนนั้นขอบคุณพวกเขาทั้งคู่ไม่ขาดปาก “พี่ชายสุดหล่อทั้งสอง ผมคือออตัม เฮเคนกี ตัวแทนจากประเทศขงเงิน พวกคุณเรียกผมว่าออตัมก็ได้ครับ”

เขาก็มึนชะมอดถึงในมือแล้วก็กะพริบตาปริบๆ “พวกคุณเหมาะสม กันมากเลยครับ ลาก่อนนะคะครับ”

กระทั่งผู้ชายซื้อออตัมจากไปแล้ว เงินไปเสื่อจึงเอ่ยเสียงเรียบ “สายตาของผู้ชายคนนั้นไม่เลวเลยนะ”

ฉีเยี่ยน : ...

คุณนี่ช่างมีหลักการเสียจริง ๆ

ในเมื่อปูมือใหญ่ที่วางแผนเอาไว้ไม่มีแล้ว ฉีเยี่ยนจึงได้แต่กลับห้อง

อย่างหอยๆ เขาคลานขึ้นเตียงแล้วเอ่ยมึมำ “กลับไปเราไปกินหมู่มื้อใหญ่กัน!”

“ได้ครับ” เงินไปเสอเปิดก้ออ่างอาบน้ำ ปรับอุณหภูมิน้ำอุ่นให้พอเหมาะ จากนั้นก็เดินมาที่เตียงแล้วตบกันฉีเยียน “ไปอาบน้ำเถอะ ตัวมีแต่กลิ่นทะเลเต็มไปหมด”

“ยังไม่คันเจ็ดปีเลย^๑ รังเกียจผมเร็วขนาดนี้เลยหรือ”

“อย่าเล่นหน้า” เงินไปเสอหิ้วฉีเยียนขึ้นมาจากเตียงแล้วก็จูบที่หน้าครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็วางชุดคลุมอาบน้ำใส่มือฉีเยียน “ไม่รังเกียจหรือกรับไปอาบน้ำเร็วเข้า”

“ยังจะบอกว่าไม่รังเกียจอีก” ฉีเยียนสวมรองเท้าแตะแล้วเดินลากเท้าซ้าๆ เข้าไปในห้องน้ำ เงินไปเสอเห็นฉีเยียนท่าทางเกียจคร้านแบบนั้นก็อดสายหน้าแล้วหัวเราะไม่ได้ บางครั้งก็ซี้เกียจเหมือนเด็กๆ ไม่มีผิด

เมื่อสายเสียงเพิงเพิงจะมาถึงเรื่องตระกูลหยวน พอดตกบ่าก็เกิดเรื่องทันที หยวนเผิงกับหรวนโย่วอั้นดเด็ดกันนอกบ้าน แต่ปรากฏว่าไปเจอศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่ระหว่างทาง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่จึงไปชวนหน้าหรวนโย่วอ้อเข้า หยวนเผิงที่อยู่ในเหตุการณ์จึงตบหน้าศิษย์หญิงคนนั้น

และก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคนที่ผ่านไปมาคนไหนที่อัดคลิปเหตุการณ์นี้แล้วเอาไปโพสต์ลงอินเทอร์เนต ทำให้เป็นที่สนใจของคนจำนวนมากที่โชคร้ายที่สุดก็คือหรวนโย่วอ้อถูกชาวเน็ตใส่ร้ายว่าเป็นซู้ ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่คือแฟนสาวที่ถูกสวมเขา หรวนโย่วอ้อโดนด่าไปเปล่าๆ ไม่น้อยเลย

ครั้งนี้ตระกูลหยวนนับว่าทำผิดต่อตระกูลหรวนจนถึงที่สุด ได้ยินว่าแม่ของหรวนโย่วอ้อพาคนไปฟังประตู่ใหญ่บ้านตระกูลหยวน ไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า

^๑ เป็นสำนวน หมายถึง คู่รักที่คบกันไปเจ็ดปีก็จะเริ่มระทอระทางกัน

ชาวซุซุซิบดั่งขนาดนี้ เหลียงเฟิงยอมอดรันทนไม่ไหวต้องวิดิโอคอลหาเงินไปเฮ้อ ทว่าเมื่อโทร.ติดเขากลับเห็นฉีเยียนที่นอนเล่นกมในแท็บเล็ตอยู่ข้างๆ เงินไปเฮ้อ ส่วนเจ้านายของเขาก็ทำตัวเป็นหมอนอิงมนุษย์ที่แสนสุข หน้าตาอิมเอิบสุตๆ เห็นแล้วตาร้อนขึ้นมานิดๆ จริงๆ

“คุณผู้ช่วยเหลียง” ฉีเยียนมองคนในหน้าจอโทรศัพท์ เขาวางแท็บเล็ตไว้ข้างตัวแล้วยื่นหน้ามา

เงินไปเฮ้อเห็นแบบนี้หนักก็กลัวฉีเยียนจะตกลงไปที่พื้นจึงรีบยื่นมือไปโอบบ่าดึงฉีเยียนเข้ามาในอ้อมอก “ระวังหน่อยสิ”

เหลียงเฟิงที่อยู่ในโทรศัพท์กระแอมสองครั้ง พยายามให้สีหน้าของตัวเองดูเป็นธรรมชาติมากขึ้นอีกหน่อย “อาจารย์ฉี สวัสดีตอนบ่ายครับ”

“สวัสดีครับ สวัสดีครับ” ฉีเยียนฟังออกเงินไปเฮ้อ “พวกคุณมีเรื่องงานอะไรต้องคุยกันหรือเปล่า เดี่ยวผมไปนอนที่เตียงก็ได้”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ไม่มีอะไร ผมแค่จะโทร.มาเม้าท์กับเจ้านายนะครับ” เหลียงเฟิงกล้าให้ฉีเยียนหลบไปจริงๆ ที่ไหนกัน นี่มันเจ้านายรองที่แม้แต่เจ้านายยังต้องเซ่อฟังในอนาคตเชียวนะ เขาเป็นผู้ช่วย ไหนเลยจะกล้าล่วงเกิน “ถ้าคุณสนใจ ฟังด้วยกันก็ได้ครับ”

“เรื่องเม้าท์อะไรหรอครับ” ฉีเยียนได้ยินคำว่าเม้าท์ก็มีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที “พูดให้ผมฟังเร็ว”

เหลียงเฟิงสังเกตเห็นหน้าของเจ้านายเล็กน้อย และเห็นว่าสายตาของเจ้านายจับจ้องอยู่ที่ตัวอาจารย์ฉี ดังนั้นเขาจึงกระแอมให้คอลังเล็กน้อย แล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดทั้งหมดให้ฉีเยียนฟัง

“เรื่องนี้หยวนเฟิงก็รู้คุณธรรมเกินไปหน่อย กินในซามแต่ไปมองในหม้อ⁴” ฉีเยียนมองเงินไปเฮ้อ “แล้วหรวนโย่วอี่เป็นยังไงบ้างครับ”

“ไม่ทราบครับ ได้ยินว่าได้รับบาดเจ็บที่หน้า เรื่องอื่นยังไม่แน่ใจ” เหลียงเฟิงมองเจ้านาย เมื่อเห็นเจ้านายไม่ได้มีปฏิกิริยาใดก็เอ่ยต่อ “แต่ว่าดูจากปฏิกิริยาของหรวนโย่วอี่แล้ว ทำจะบาดเจ็บไม่เบาเลยนะครับ

⁴ หมายถึง ละโมภโลภภก

จะว่าไป เรื่องนี้หรววนโยว้อีต้องเสียหายโดยที่ไม่สมควรเลย ทั้งที่หยวนผิง เป็นฝ่ายตามจับเธอตลอดมาแท้ๆ สุดท้ายคนโดนตักกลับเป็นเธอเสียนี่”

“คนส่วนใหญ่ชอบเห็นใจคนอ่อนแอกว่าทั้งนั้นแหละครับ ยิ่งทำร้าย ผู้หญิงด้วยแล้ว” ฉีเยี่ยนยกไหล่ “เรื่องนี้ไม่แปลกหรอกครับ”

“สมกับเป็นอาจารย์ฉี มีแต่คุณเท่านั้นแหละครับที่จะพูดจากจุดยืน ของผู้หญิงแบบนี้” เหลียงเฟิงรู้สึกประทับใจฉีเยี่ยนมาก ก่อนหน้านั้นหาก ไม่ได้ฉีเยี่ยนช่วย น้องสาวของเขาอาจจะต้องตกนรกก็เป็นได้ “ผู้หญิง ที่ชอบคุณคงจะมีไม่น้อยเลย”

เมื่อพูดประโยคนี้ออกไป เขาก็รู้สึกเสียใจภายหลัง เพราะตอนที่มอง ไปด้านหลังของฉีเยี่ยนก็เห็นดวงตาคมกริบเย็นยะเยือกของเจ้านายจ้องเขาอยู่ ทำให้เขาถึงไม่ดูแลไอ้ปากไม่รักดีของตัวเองให้ดีๆ เนี่ย

“พูดเหลวไหลแบบนี้ไม่ได้หรอกนะครับ” ฉีเยี่ยนจับมือของ ฉีเยี่ยนไปเสอเอาไว้แล้วตบเบาๆ “คนที่ผมชอบมีแค่ไปเสอคนเดียว ผู้หญิง คนอื่นผมไม่ชายตามองแม้แต่ครั้งเดียวเลยละ”

“ผู้หญิงคนที่เจอข้างนอกเมื่อก็ คุณก็ชายตามองเธอไปอย่างน้อย ห้าครั้งแล้วนะ” ฉีเยี่ยนไปเสอบีบข้อมือฉีเยี่ยนเล็กน้อย น้ำเสียงเย็นเยียบ ขณะเอ่ย “มากกว่าครั้งเดียวตั้งเยอะ”

ฉีเยี่ยน : นี่ว่างมากขนาดนั่งนับเลยหรอเนี่ย

เหลียงเฟิงทนมองสองคนจู้จี้กันไม่ไหวแล้ว เขาแอบบิดวิดีโอคอล เงียบๆ ไม่อยากนั่งอิจฉาตาร้อนอีกต่อไป

ฉีเยี่ยนไปเสอเห็นการสนทนาจบไปแล้วก็โยนโทรศัพท์มือถือไปอีกทาง เขาค้อมตัวอุ้มฉีเยี่ยนไปที่เตียง “คุณมองผู้หญิงคนอื่นนานขนาดนั้น เคยคิดหรือเปล่านั้นจะซัดเซยให้ผมยังงั้น”

“ที่รัก” ฉีเยี่ยนจับหน้าฉีเยี่ยนไปเสอ “ผมคิดว่าตอนนี้คุณซัดเซยหน้า ไม่อายน่าขึ้นทุกทีแล้วนะครับ”

มือที่จับหน้าของฉีเยี่ยนไปเสอเอาไว้ซุกขนนก ฉีเยี่ยนหัวเราะเสียงต่ำ “หน้าคืออะไร กินได้หรือเปล่า”

“ได้!”

“งั้นผมขอชิมหน้าคุณหน่อยแล้วกัน”

ตายจริง...ผู้ชายจริงจังคนหนึ่ง พอจะหน้าไม่อายก็หน้าไม่อายขึ้นมาเฉยๆ เขาคงไม่ได้เป็นคนพาให้เสียคนหรอกนะ!

วันแรกที่งานสัมมนาเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ฉีเยี่ยนก็เดินกับพวกอาจารย์ที่มีอายุหน้าอ้อมๆ อิมเอิบ ดวงดงามสดชื่นอย่างคนหนุ่ม เหมือนกับหัวไชเท้าอิมน้ำที่กระโดดเข้าไปอยู่ในกองโสมแก่ ฉีเยี่ยนดูกระจ่างตามากจริงๆ

สถานที่แรกคือสิ่งที่เรียกว่าการแข่งขันได้วาทะ แม้ว่าทุกคนจะมีวิธีฝึกฝนวิชาไม่เหมือนกันแม้แต่น้อย แต่ก็ยังคงวนเวียนอยู่กับเรื่องมนุษยศาสตร์ ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม คุณธรรม และนำเรื่องเหล่านี้มาถกเถียงกันอย่างร้อนแรง ฉีเยี่ยนแสดงตัวตนในการแข่งขันนี้ได้ยอดเยี่ยมเป็นพิเศษ ประกอบกับมีคนที่มีหน้าด้านหน้าทอนเป็นพิเศษ แถมยังปากร้ายอย่างลี้กั้งอยู่ด้วย บรรยายกาศแข็งกระด้างทำเอานักบวชระดับสูงของประเทศอื่นซึ่งรู้สึกงิวงเวียน เห็นว่านักบวชระดับสูงท่านนี้สามารถเงี่ยหูฟังเสียงเพลงแห่งเทพได้ แต่น่าเสียดายที่นักบวชผู้สามารถฟังเสียงเพลงแห่งเทพได้นี้กลับไม่อาจฟังถ้อยคำที่ระเบิดออกมาจากปากของฉีเยี่ยนกับลี้กั้งได้

เมื่อก่อนตัวแทนจากจีนมักจะถูกพวกคนหนุ่มสาวจากประเทศอื่นๆ ยั่วโมโหจนแทบทนไม่ไหว แต่ต้องฝืนยิ้มไว้ ครั้งนี้กลับกันบ้าง เหล่าอาจารย์ของจีนมีสีหน้าเหมือนจะบอกว่า “พวกคนหนุ่มนี้วุ่นวายจริง” แต่ในใจกำลังโหมกแดงแฉกกันฟื้บฟื้บ แทบจะทนไม่ไหวเต้นตุลาตุลากันเลยทีเดียว ทำดีมาก ฉีเยี่ยนปาก ฟุ้งเข้าไปยิงอีกสักนัดน่าจะดี

ไม่รู้เพราะฉีเยี่ยนกับลี้กั้งได้ยินเสียงในใจของเหล่าอาจารย์หรือเปล่า พวกเขาจึงฝ่าฟันผ่านไปได้ด่านแล้วด่านเล่า อาศัยหน้าที่หนาตากไป ปากที่ร้ายเกินไป และจิตที่แข็งเกินไปเป็นปัจจัยหลัก ทำเอาตัวแทนจาก

^๕ หมายถึง โหมกแดงจิตใจ

ประเทศที่ไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไรหรือหลายต่อหลายประเทศก็ถอนสั้นไป ทั้งตัวและแทบจะหักปากกาโยนทิ้ง กระทั่งการไต่वाที่จบลง ฉีเยี่ยนกับลวีกั๊ง จึงปิดปากลงอย่างนึกเสียดายที่ยังแสดงความเห็นไม่เต็มที่

ทั้งคู่แม้ว่าจะร่วมมือกันโจมตีอย่างแข็งแกร่งในการไต่वाที่ แต่เมื่อ การแข่งขันไต่वाที่จบลง พวกเขาทั้งสองก็ถอยกลับไปที่ แม่แต่จะพูดคุยกัน มากขึ้นสักหน่อยยังรู้สึกว่าเป็นการดูถูกตัวเองด้วยซ้ำไป

“ก่อนดิน!” ลวีกั๊งดำเบา ๆ

แต่เพราะหูของฉีเยี่ยนมีความสามารถในการฟังที่ดีมาก เขาจึงหันไป ด่า “ผีซีเถียง!”

“คุณดำใคร”

“ใครตอบผม ผมก็ดำคนนั้นแหละ...”

“อาจารย์ฉี” อาจารย์เผยรู้ว่าทั้งคู่ไม่ถูกกัน เขาจึงรีบดึงมือฉีเยี่ยน เอาไว้ “ยันต์อัญเชิญเทพเมื่อคราวที่แล้วผมวาดได้ไม่ดีเลย ช่วยดูให้หน่อย ได้ไหมครับว่ามันยังงัยกันแน่”

“ใช่ ๆ ผมก็ยังวาดได้ไม่ดีเหมือนกัน เรากลับไปคุยเรื่องนี้กันนะครับ” อาจารย์หลายท่านมาล้อมฉีเยี่ยนแล้วพากันดึงเขาออกไป

ฉีเยี่ยน : ...

นี่กำลังปลอบเด็กน้อยกันอยู่หรือ

ลวีกั๊งมองฉีเยี่ยนถูกอาจารย์ท่านอื่นๆ ดึงตัวไป แล้วก้มหน้าเงิบ ๆ

บทที่ 112

“*พลั่ง!*” ลูอิสโกรธจนเขวี้ยงแก้วในมือแตก ไปหน้าหล่อเหลา ทรงเสน่ห์ของเขาปิดเบี้ยวเพราะโทสะ คนอื่นๆ ในห้องเห็นเขาโกรธขนาดนั้นก็นั่งเงิบไม่พูดจา ท่าทางเช่นนั้นอยู่ในสายตาของลูอิส และมันยิ่งเป็นการกระตุ้นให้เขาโกรธมากขึ้นอีก เขาต่าออกมาอย่างไม่ไว้ท่าใดๆ ทั้งสิ้น

“คุณมาว่าพวกเราแบบนี้มันจะมีประโยชน์อะไร คุณเองก็ไม่ได้พูดได้ว่าที่ชนะพวกเขาสองคนเหมือนกันไม่ใช่หรือไง” บาทหลวงเคราสีขาวปนด้าเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เกรี้ยวกราดไปก็ไม่ได้ทำให้คุณเก่งขึ้นหรอก คุณลูอิส คุณเสียกิริยาเกินไปแล้วนะ”

พวกเขาลืบทว่าคนเป็นเพื่อนร่วมทีม ไม่ใช่เจ้านายลูกน้อง ต่อให้ลูอิสมีรัฐบาลหนุนหลังอยู่ ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะต้องมารับความเกรี้ยวกราดของลูอิสแบบนี้ คนที่อยู่ ณ ที่นี้มีใครบ้างที่ไม่ใช่บุคคลสำคัญที่คนอื่นเคารพนับถือ จะรับท่าที่เช่นนี้ของลูอิสได้อย่างไร

“ที่เวลาแบบนี้ละมำรังเกียจว่าผมเสียกิริยา” ลูอิสหัวเราะเสียงเย็น “ทุกท่านเวลาอยู่ในประเทศเราเองก็ล้วนเป็นท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี ที่มีคนนับหน้าถือตา วันนี้ทำไมถึงโดนเด็กหนุ่มสองคนเล่นเสียอนาคตแบบนั้นได้ละครับ วัฒนธรรมจีนสืบทอดมาหลายพันปี ไอชชะตาก็หนาแน่นยิ่งนัก เรื่องซีพจรมังกรของพวกเขา พวกเรายังไม่รู้จักระจ่างแจ้ง แต่กลับ

ถูกพวกเขาจับทางได้เสียแล้ว ของไร้ค่าที่จัดวางเอาไว้ที่เงินพวกนั้นนะ นอกจากทำให้หนักเวทหนุ่มสาวที่ไม่มีประโยชน์อะไรมากมายตายไป สองสามคนแล้วก็ไม่มีเรื่องอะไรที่ทำสำเร็จเลย แถมยังถูกพวกคนจีน ควบคุมเอาไว้ได้อีก แม้กระทั่งที่พวกเราลงทุนลงแรงไปมากมายเพื่อ เชิญอาจารย์เหวตามา ตอนนั้นก็ยิ่งถูกมนตรีสะท้อนกลับ สลับสไลไม่ได้สติ อยู่เลย ดูจากสถานการณ์ของพวกเขาตอนนี้ จะเอาอะไรไปต่อกรกับวงการ วิชาเวทของจีนกันล่ะ”

“ไม่สิ ลูอิส วิธีแบบนี้มันไม่มีเกียรติเอาเสียเลยนะ” บาทหลวง สายหน้าปลางว่า “ใช้วิธีสกดปรกโจมตีนักเวทประเทศอื่นลับหลังแบบนี้ ในสายตาของผม มันไม่เป็นสุภาพบุรุษสักนิด”

“เป็นสุภาพบุรุษหรือ” ลูอิสหัวเราะเสียงเย็น สายตาที่เขาใช้มอง บาทหลวงคมกริบเหมือนมีด “เวลาแบบนี้ยังจะมารักษาความเป็นสุภาพบุรุษ อยู่อีก ตลกจริง ๆ”

คนจีนจะเหยียบหัวพวกเขาอยู่แล้ว ยังจะมารักษาความเป็นสุภาพบุรุษ อยู่อีก หลายร้อยปีก่อนไม่มีใครเป็นสุภาพบุรุษอะไรทั้งนั้นแหละ พอมา คราวนี้กลับไม่ลิ้มรสชาติไ้อความเป็นสุภาพบุรุษอะไรนั่นเสียอย่างนั้น

คนในห้องเจียบ พวกเขาเห็นด้วยกับลูอิส แต่ก็รู้สึกเช่นกันว่า วิธีการแบบนี้ไม่ดีเท่าไร แต่เรื่องก็มาถึงขั้นนี้แล้ว จะทะเลาะกันต่อไป ก็ไม่มีประโยชน์ วันนี้ในการประชุมปรึกษาหารือ คนของจีนก็แสดงท่าทาง เป็นปฏิบัติกับพวกเขาอย่างชัดเจน ทำให้พวกเขาเสียหน้าจนถึงที่สุด

ความโกรธในใจพวกเขา จนถึงบัดนี้ยังไม่จางหายไป

และก็ไม่รู้ด้วยว่าทำไมคนจีนถึงได้เอาคำพูดโบราณมาอ้างอิงแก่ง ขนาดนี้ ไม่เพียงแต่เอาประวัติศาสตร์จีนมายกตัวอย่างเท่านั้น แต่ยังเข้าใจ ประวัติศาสตร์ของประเทศพวกเขาอย่างทะลุปรุโปร่งอีกด้วย นี่เวลาพวกนั้น ว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำจะคอยมานั่งท่องประวัติศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ กัน หรืออย่างไร

ในจุดนี้ คนจีนน่าฟังเสมอ

“อีกหนึ่งวันให้หลังก็จะเป็นการประลองเวทแล้ว” สายตาของลูอิส

กวาดไปที่เพื่อนร่วมทีมทุกคนในห้อง “เป้าหมายที่เราต้องรับมือมีเพียงหนึ่งเดียว”

“นักเวทจีนที่ชื่อฉีเยียนนั้น ได้ยืนยันว่าเป็นนักเวทอนาคตไกลสุด ๆ ที่เด็กกว่าคนอื่นรุ่นหนึ่ง ต่อให้พวกเราเอาชีวิตเขาไม่ได้ ก็ต้องทำลายความสามารถของเขาให้ได้”

“แต่ว่า...” บาทหลวงยังไม่ทันพูดจบก็ถูกลูอิสขัดเสียบก่อน

“ไม่มีแต่” ลูอิสสีหน้าโหดเหี้ยม “เพื่อองค์กษัตริย์ของเรา เพื่อประชาชนของเรา ทุกท่าน พวกเราต้องทำแบบนี้”

“อะ...เออะ” หลังจากคนในห้องเงิบกันไปนาน ในที่สุดก็มีคนพูดออกมา “แล้วถ้าเกิดพวกเราประลองเวทชนะเขาไม่ได้ล่ะ จะทำยังไง”

“ทุกท่านเป็นนักเวทที่เก่งกาจยิ่งนัก จะไม่มีวิธีจัดการกับเด็กหนุ่มคนเดียวได้ยังไงกันล่ะ” ลูอิสแทบจะโกรธคนพวกนี้จนหัวเราะออกมาแล้ว “ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง พวกคุณก็ไม่มีหน้ากลับไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทกันอยู่ดีนั่นแหละ”

ลูอิสมองว่านักเวทที่ชื่อฉีเยียนมีฝีมือจริง ๆ แต่ก็เป็นแค่นักเวทหนุ่มที่อ่อนกว่าพวกเขาคนหนึ่ง แต่ว่าค่อนข้างเก่งเท่านั้น รอให้ถึงเวลาวัดฝีมือก่อนเถอะ ถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันซึ่งเป็นเรื่องไม่ดีขึ้น มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริง ๆ เวลานั้นอย่างมากพวกเขาก็แค่ซัดใช้คำเสียหายเป็นเงินสักก้อน ขอแค่ได้ทำลายหนึ่งในความหวังรุ่นต่อไปของวงการวิชาเวทจีนต่อให้ต้องเสียเงินสักก้อนก็ไม่เห็นว่าเสียหายนัก

วันต่อมา ตัวแทนจากประเทศต่าง ๆ ก็ไม่ได้ไปไหนมาไหนจนวายแต่อยู่ในห้องเพื่อปรึกษาหารือกลยุทธ์ต่าง ๆ กัน ฉีเยียนเป็นนักเวทที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มตัวแทนของจีน ว่ากันตามหลักแล้วควรเป็นคนที่ยกป้องกันตัวสำคัญของทีม แต่เพราะอาจารย์ของฉีเยียนไม่ธรรมดา อาจารย์ของเขาเคยเป็นคนที่สะท้านสะเทือนทั้งประเทศมาแล้ว ตัวเขาเองก็มีฝีมือไม่ธรรมดาเช่นกัน ดังนั้นฉีเยียนจึงกลายเป็นหนึ่งในกำลังหลักของกลุ่มตัวแทนจีน

“คราวนี้ประเทศโลซานต้องอาศัยโอกาสโจมตีพวกเราแน่นอน

อาจารย์ดีอาจจะเป็นเป้าหมายหลักในการโจมตีของพวกเขาก็ได้” อาจารย์จ้าวมองฉีเยี่ยน “ผมมีอาวุธอาคมสำหรับป้องกันตัวติดมาสองสามอย่าง ถ้าอาจารย์ดีไม่รังเกียจ พวุงนี้ในการประลองเวทพวกไปบ้างก็ดี”

อาจารย์ทำนองอื่น ๆ ก็ทยอยกันพูดเช่นกัน พวกเขายอมยกอาวุธอาคมสำหรับป้องกันตัวให้ฉีเยี่ยนเอาไปใช้

“ความตั้งใจอันดีของอาจารย์ทุกท่าน ผมเข้าใจดีครับ แต่ว่าผู้อาวุธทุกท่านล้วนเป็นอาจารย์ผู้ทรงเกียรติ ประเทศโลซานมุ่งมั่นทะเยอทะยานยิ่งนัก จะไม่จับตามองพวกคุณได้ยังไงล่ะครับ” ฉีเยี่ยนยิ้มอย่างปลอบปล้ำมให้กับอาจารย์เหล่านั้น “ผู้น้อยอย่างผมมาคราวนี้ก็พกอาวุธอาคมสำหรับป้องกันตัวมาเหมือนกันครับ แต่เมื่อผมประสบการณ์ไม่มากพอ พวุงนี้ก็ขอให้อาจารย์ทุกท่านช่วยตักเตือนผมมาก ๆ ด้วยนะครับ”

อาจารย์ทุกท่านไม่โกรธที่ถูกฉีเยี่ยนปฏิบัติเช่นนี้ พวกเขากลับรู้สึกว่ฉีเยี่ยนช่างคิดอย่างเอาใจใส่สักหน่อย พวกเขาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกว่ฉีเยี่ยนวางแผนอย่างนี้ถูกเหมือนกัน ถ้าคนแก่อย่างพวกเขายังปกป้องตัวเองไม่ได้ จะไปปกป้องคนรุ่นหลังพวกนี้ได้ยังไง

“งั้นพวุงนี้พวกเราเอาตามนี้แล้วกัน... แล้วก็แบบนี้...” ทุกคนล้อมวงเข้ามา ในที่สุดก็ตกลงแผนกลยุทธ์กันได้เรียบร้อย

ฉีเยี่ยนกลับมาที่ห้อง เมื่อเห็นว่าเงินไปเฮ้อกำลังอ่านเอกสารอยู่อีกแล้วก็เดินเข้าไปข้าง ๆ แล้วจอบหน้าเงินไปเฮ้อครั้งหนึ่งก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความรู้สึกผิด “เดิมผมว่าจะมาเที่ยวเกาะนี้กับคุณให้เต็มที่ รู้ที่ไหนกันว่าจะมีเรื่องเยอะเยอะขนาดนี้ ผมปล่อยให้คุณอยู่ห้องคนเดียวแบบนี้ เบื่อมากเลยใช้ไหมครับ”

“อย่าคิดมากเลย” เงินไปเฮ้อหันไปยื่นมือลูบศีรษะฉีเยี่ยน เขายิ้มพลางเอ่ย “ที่นี้อากาศดีมาก เวลาผมจัดการเอกสารก็รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นเยอะเลย อีกอย่าง เรื่องงานสำคัญกว่า เอาไว้งานสัมมนาจบแล้วพวกเราค่อยเที่ยวกันอีกสักสองวันแล้วกัน”

“ได้ครับ” ฉีเยี่ยนยื่นมือไปคล่องคอเงินไปเฮ้อ เขาใช้ศีรษะขอกคอของอีกฝ่าย “เตียวถึงตอนนั้นเราไปจับปู แล้วก็ไปหาพวกอาหารทะเลให้

พ่อครัวช่วยทำอาหารให้กินกันนะครับ”

“ได้สิ” เงินไปเสื่อจุกกระหม่อมฉีเยียนอย่างอ่อนโยน “ได้ออกมา
กับคุณ ให้อาจารย์ทั่วทั้งวงการวิชาเวทู้ว่าผมเป็นแฟนคุณ ผมดีใจมาก
เลยนะ”

“จริงหรือครับ” ฉีเยียนยิ้มตาหยีพรางบิบบุเงินไปเสื่อ “ไม่รู้ว่
มันกลายเป็นความเคยชินไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เวลาเขาเบื่อบ้าง จะชอบบิบบุ
เงินไปเสื่อ เพราะหูของเงินไปเสื่ออุ่นๆ นุ่มๆ บิบบุนิดหน่อยก็จะแดง
ดูน่ารักชัดกับเจ้าตัวดี

“จริงสิ” เงินไปเสื่อจับมือจุกคนของฉีเยียนไว้ “เอาไว้อลับไปผม
จะพาคุณไปเปิดตัวในงานที่เป็นสาธารณะ ดีไหม”

เขาแทบรอไม่ไหวแล้วที่จะป่าวประกาศให้ทั้งโลกรู้ ว่าฉีเยียนคบ
กับเขาแล้ว

“คุณไม่กลัวหรือครับว่า ถ้าความสัมพันธ์ของเราเปิดเผยออกไป
จะกระทบกับธุรกิจของบริษัทคุณ” ฉีเยียนหัวเราะคิก “แต่พอคิดว่าผู้คน
นับไม่ถ้วนในตึ๊ดูที่กลัวเกรงคุณกันหมดนั้น ถ้าอยากจะทำเอาใจท่านห้าเงิน
ก็ต้องกลายเป็นขุนนางใต้กางเกงยีน¹ แล้ว ผมก็รู้สึกประสบความสำเร็จ
มากเลยครับ”

“ไม่กลัวหรอก” เงินไปเสื่อคิดแล้วคิดอีก “ถ้าธุรกิจไม่ดี ผมก็ให้
พี่ชายพี่สาวเลี้ยงพวกเราก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้น คุณดูสองจู้ดูดวงแกงออก
จะตายไป พวกเราคงไม่อดตายหรอก”

“แล้ววันข้างหน้าเวลาพวกคุณชายในตึ๊ดูทั้งหลายพูดถึงคุณ ก็
จะเปลี่ยนมาเรียกคุณว่าท่านห้าเงินผู้เกาเขคนอื่นกิน” ฉีเยียนนึกถึงภาพ
แบบนั้นแล้วก็แปลกดีที่รู้สึกเหมือนจะไม่เลวเหมือนกัน

“ผมเกาเขผู้ชายของผมกิน มันก็ถูกต้องเหมาะสมแล้วไม่ใช่หรือ”

¹ปกติจะเป็น “ขุนนางใต้กระโปรง” หมายถึง ผู้หญิงเป็นใหญ่ เป็นผู้ปกครอง ผู้ชาย
ต้องตกอยู่ใต้อาณัติและเชื่อฟังผู้หญิง แต่ในกรณีนี้ฉีเยียนน่าจะต้องการเล่นคำ เปลี่ยนเป็นกางเกงยีน
แทน เพราะตัวเองมักจะสวมกางเกงยีน และตัวเองก็เป็นแฟนของเงินไปเสื่อ

เงินไปเสือก้มลงมองฉีเยียน “คุณว่าถูกไหมล่ะ หือ”

คำว่า “หือ” เมื่อครู่นี้ฟังดูทั้งเซ็งซึ่และชวนหลงใหล ฉีเยียนรู้สึกคันจมูกนิดๆ เขาพับปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กตรงหน้าเงินไปเสือกแล้วก็โถมตัวเข้าไปใส่

อยู่ต่อหน้าผู้ชายทั้งดงามเ้ายาวขนาดนี้ ถ้าเขายังอดทนอยู่ได้ก็ไม่ใช่ผู้ชายแล้วละ

การได้ออกกำลังกายประสานกันอย่างเป็นมิตรกับคนที่ชอบสักยกหนึ่ง มันคือการตีมัดอ้านสุขสุดยอดของมนุษย์ ถ้าจะมีอะไรที่ตีมัดได้ดียิ่งกว่า ก็คงจะเป็นการทำสักสองยกแล้วละ

พวกเขาใช้เวลาตลอดบ่ายอยู่บนเตียง ถ้าไม่ใช่เพราะมีโทรศัพท์โทรเข้ามาอย่างต่อเนื่องไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเสียก่อน ฉีเยียนก็คงจะนอนอยู่ในผ้าห่มไม่คิดขยับเขยื้อน เงินไปเสือกเห็นเขามีท่าที่เกียจคร้านอย่างนั้นก็ช่วยหยิบโทรศัพท์มาให้ “โทรศัพท์จากเพื่อนคุณนะ”

ฉีเยียนรับโทรศัพท์มาดู สายเรียกเข้าโชว์ว่าพีสาม

“พีสาม” เขารับโทรศัพท์ เสียงยังฟังดูแหบพร่าเล็กน้อย

“ไอ้หย่า ฉีเยียนเฉียน เสียงนายนี้ฟังดูแล้ว...คงไม่ได้อยู่บนเตียงของคนสวยคนไหนหรือไม่ใช่ไหม”

ฉีเยียนมองเงินไปเสือก จากนั้นก็หัวเราะพลางว่า “ใช่ อยู่บนเตียงคนสวยผิวขาวคนหนึ่ง”

“จริงปะเนี่ย ฉีเยียนเฉียน พักนี้นายใช้ชีวิตสบายจริง ๆ นะเนี่ย ไม่รู้คนสวยแบบไหนกันที่ลากนายขึ้นเตียงได้” หวังหังรู้สึกปลาบปลื้มขึ้นมาทันที “มีแฟนแล้วก็ไม่บอกพวกเรา แบบนี้มันอกตัญญูสิ้นดี หาเวลามากินข้าวกับพวกเราหน่อยสิ”

“ได้สิ” ฉีเยียนยิ้มตาหยีพลางลูบกระดูกไหปลาร้าของเงินไปเสือก “เดี๋ยวค่อยนัดวันไปกินข้าวด้วยกัน ฉันเลี้ยงเอง”

“นายก็ต้องเลี้ยงอยู่แล้วละ อย่าลืมหาคนสวยมาด้วยล่ะ” หวังหังพูดตรงๆ “ถ้าคนสวยไม่มา นายก็ไม่ต้องมา” ที่เขาอยากพบนะคือแฟนของฉีเยียนเฉียน ไม่ใช่ฉีเยียนเฉียนหรือ

ฉีเยียนเหลือบมองเงินไปเฮ้อ อีกฝ่ายหัวเราะแล้วพยักหน้า แถมยังถือโอกาสโหมยจับหน้าเขาทีหนึ่งด้วย

ฉีเยียนผลักหน้าไว้รักดีออกไป จากนั้นก็พูดกับคนในโทรศัพท์ว่า “ได้ เอาไว้กลับไปแล้วฉันจะพาไปเจอนะ”

“ตอนนี้นายไม่อยู่ที่ตูเธอ” หวังหังนึกถึงความสามารถของฉีเยียนขึ้นมาได้ แต่ก็ไม่ได้ถามว่าตอนนี้ฉีเยียนอยู่ที่ไหน “ฉันมีเรื่องอยากจะรบกวนนายด้วย”

“เรื่องอะไร” ฉีเยียนฟังเงินไปเฮ้อทั้งตัว เขาเอ่ยอย่างอารมณ์ดีเอามากๆ “ดูดวง ดูดวงจู้ย หรือว่าหาซีฟงมั่งกร”

“อะแหม่ ก็จะให้นายช่วยดูดวงจู้ยหลุมศพนั่นแหละ” หวังหังก็ไม่ได้มัวเกรงใจฉีเยียน เขาพูดไปตรงๆ “ญาติแม่ฉันที่เป็นผู้ใหญ่เพิ่งเสียก่อนตายเขาอยากให้ลูกหลานส่งเขากลับไปทำพิธีที่บ้านเกิด ตอนนั้นเฒ่าไปแล้ว ถ้ากระดุกยังวางอยู่ที่สถานที่ที่ตั้งศพอยู่เลย ทางนั้นเขาจะเชิญอาจารย์ฮวงจู้ยที่เก่งจริงมาช่วยดู ค่าใช้จ่ายอะไรก็ตกลงกันเอาไว้ดีแล้ว แต่ฉันมาคิดว่าเรื่องนี้นะให้ใครทำก็ไม่รู้ให้นายทำน่าจะไวใจได้มากกว่าก็เลยจะถามว่าช่วงนี้นายพอมีเวลามาช่วยมั๊ย”

ฉีเยียนรู้ว่าหวังหังหวังดี คิดว่าเอาเงินไปให้คนอื่นไม่รู้เอาเงินให้พี่น้องเพื่อนฝูงตัวเอง ฉีเยียนคิดแล้วคิดอีกก่อนจะว่า “สองสามวันนี้นั้นฉันคงไม่มีเวลา ถ้าญาตินายไม่ว่าอะไร อีกสัปดาห์ฉันก็พอจะไปได้”

“ได้ เรื่องนี้ไม่มีปัญหา” หวังหังหัวเราะแล้วว่า “บ้านนั้นะไม่มีอะไรอย่างอื่น นอกเสียจากเงิน ถึงเวลาอะไรที่ต้องคิดเงินก็คิดซะ ไม่ต้องเกรงใจฉัน แล้วก็ไม่ต้องคิดราคามิตรภาพอะไรด้วย ยิ่งนายหาเงินจากเขาได้มากเท่าไร ฉันจะยิ่งดีใจ”

“นี่ญาติหรือศัตรูคู่แค้นนายกันแน่เนี่ย” ฉีเยียนรู้สึกว่่าน่าเสี่ยงของหวังหังไม่เหมือนคนที่เบ่งหวั่งเป็นโยญาติเอาเสียเลย

“ก็ไม่นับว่าเป็นศัตรูคู่แค้นหรอก ยังไงก็เป็นแค่เรื่องเก่าๆ น่าเบื่อๆ ตอนนั้นพูดไปก็ไม่มีมีความหมายอะไรแล้ว” หวังหังคิดว่าข้างกายฉีเยียนยังมีคนนามอีกคนอยู่ด้วยจึงว่า “โอเค ฉันไม่รบกวนเวลาสิทธิของนายกับ

คนสวยแล้ว ถ้าทำให้คนสวยไม่พอใจ ฉันจะบาปเอา เจอกันที่ตู้ตูณะ บ้ายบาย”

เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณว่าอีกฝ่ายวางสายไปแล้ว ฉีเยียนก็ปิด โทรศัพท์มือถือไปไว้ข้างๆ เขากระดิกนิ้วใส่เงินไปเฮ้อ “คนสวย ยังไม่มารับใช้ป่าอีกหรือจ๊ะ”

เดินไปเฮ้อพลิกตัวกระซิบเบา ๆ ข้างหู “ไม่ทราบว่าจะให้หนูรับใช้ ยังไงดีคะ”

“จะเป่าขลุ่ยดีดีพิณร้องเพลงอะไรก็ได้ ทำอะไรเป็นก็ทำอันนั้นแหละ”

ฉีเยียนถูกเดินไปเฮ้อเป่าลมร้อนใส่หูจนรู้สึกจี้จี้ เขาสูบใบหูอย่าง ทนไม่ไหว “อยู่ห่างผมหน่อยสิ”

เดินไปเฮ้อใช้นิ้วชี้ชี้เข้าไปมาที่เอวของฉีเยียน ใบหน้าเผยรอยยิ้ม “ดีดีพิณแบบนี้หรือเปล่า หีม”

ฉีเยียนบิตหูด้วยความทนไม่ไหว เสียงเซ็กซีแบบนั้นมันสุด ๆ จริง ๆ

ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมในสมัยโบราณถึงมีจวนฮ่องที่ไม้ออก ว่าราชการอีกต่อไป มีเส้นหย่ายวนขนาดนี้ก็อดทนทนไม่ไหวนะสิ! ถ้า เขาเป็นฮ่องเต้แล้วมาเจอสนมเอกออกไปเฮ้อละก็ ไม่น่าว่าแผ่นดินอาจ พินาศไปนานแล้วก็ได้

สนมเอกไปเฮ้อแยมยิ้ม ตั้งแต่หนีไป ฉีเยียนฉีเยียนจวนฮ่องจะไม่ออก ว่าราชการแล้ว

ทั้งคู่แต่งตัวเรียบร้อย ตอนที่ลงไปรับประทานอาหารเย็น ฟ้าก็มิด แล้ว พวกเขาเคียงคู่กันไปเลือกกับข้าวที่ชอบแล้วก็หาโต๊ะที่ไม่มีใครนั่ง แต่กินไปได้ไม่ถึงสองคำ โต๊ะข้างๆ ก็มีคนเพิ่มขึ้นคนหนึ่ง ฉีเยียนหันไปมอง อีกฝ่ายก็หันมาพอดี ตาสบตา แล้วก็ต่างฝ่ายต่างหันหน้าหนี

ลี้กั๊งอารมณ์บูดมาก ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่เข้าใจ ทั้งที่ตัวเองเสียง เวลารับประทานอาหารเย็นที่คนจะมาเยอะ ๆ แล้วแท้ ๆ แต่ทำไมยังไม่เจอ ฉีเยียนอีก

คนในห้องอาหารน้อยมาก เงียบสงบมาก ลี้กั๊งได้ยินเสียงตะเกียบ ของฉีเยียนกระทบจานซามด้วยซ้ำไป

“ผมไม่อยากกินชิ้นฉ่าย”

“ให้ผมสิ”

ลวี่กั๋ง : แคะชิ้นฉ่าย มีอะไรให้ต้องกินไม่ได้ด้วยหรือไง

“ตอนที่เรารู้จักกันใหม่ๆ คุณเลือกกินจะตายไป ตอนนี้อาการนั้น
ผมรักษาให้จนหายดีแล้วนะ”

ลวี่กั๋ง : นั่นสิ ท่านห้าเงินที่คนนับไม่ถ้วนทั่วตึกต่างกลัวเกรง ถูกแก
ทำให้กลายเป็นเกย์ยังพอว่า นี่แม้แต่ข้าวในซามของคนอื่นก็ไม่รังเกียจ
แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเงินชิงรู้หรือเปล่าเนี่ยว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตัวเอง
มาเก็บกับข้าวที่คนอื่นไม่เอาไปกิน ถ้ารู้จะไม่โกรธจนแคะชิ้นลักห้าหกปีเลย
หรือไง

อาหารมือนี่ ลวี่กั๋งจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกินอะไรไป แต่ในใจ
เต็มไปด้วยความขบขันที่มีต่อฉีเยี่ยน

ไม่ว่าจะมองอย่างไร เขาก็ไม่มีทางรู้สึกดีกับฉีเยี่ยนได้เลยจริง ๆ

ตอนที่เดินเข้าลิฟต์ ทั้งสามก็มาพบกันอีกครั้ง ฉีเยี่ยนกับเงินไปเฮ้อ
ยีนที่มุมซ้าย ลวี่กั๋งยีนที่มุมขวา ทั้งสามแบ่งเขตกันชัดเจน น้ำบ่อไม่ปน
กับน้ำในแม่น้ำ ช่วงขณะที่ประตูลิฟต์ปิด ลวี่กั๋งก็เอ่ยขึ้นอย่างแปลก ๆ ว่า
“ต่อให้ใจแค่นี้ก็จะเชื่อไปเสียทุกคนไม่ได้หรอก ประเทศโลซานเคย
วางแผนจะขายผม ให้ผมไปคิดบัญชีกับคุณลับหลัง แต่ว่าผมไม่เล่นด้วย
แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะไม่หันหัว ต้องรู้ด้วยว่า
คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ คุณเป็นเด็กหนุ่มอายุน้อย ยายที่เยียวังไรไปเป็น
วีรบุรุษโดยที่ไม่เข้าใจอะไรเลย ถ้าถึงเวลาตายขึ้นมาก็ไม่มีการเซาชมคุณ
หรือจนกว่าเป็นคนใจดีที่ช่วยเหลือคนอื่น จะทำอะไรก็ใช้สมองเยอะๆ หน่อย
อย่าใช้แต่หน้าตา”

ฉีเยี่ยนเลิกคิ้ว “คุณเป็นห่วงผมก็พูดมาตรงๆเถอะ ไม่ต้องอ้อมค้อม
ผมไม่หัวเราะเยาะคุณหรอกนะ”

“ใครเป็นห่วงคุณ” ลวี่กั๋งหัวเราะหึ “ผมก็แค่ไม่อยากเห็นคุณแพ้
ในมือคนอื่นแล้วก็ทำให้คนจีนเราเสียหน้าเท่านั้นเอง”

“ตั้ง” ลิฟต์มาถึงชั้นห้า ประตูลิฟต์เปิดออก ลวี่กั๋งเดินออกไปก่อน

ฉีเยี่ยน

“ของของอาจารย์ผมยังอยู่ที่คุณ ถ้าคุณตาย ผมจะทวงของจากใครล่ะ”

ฉีเยี่ยนเดินออกจากลิฟต์กับเงินไปเสมอ เขามองสิริกังเซิดหน้ายี่ดอก เดินห่างออกไปอย่างรวดเร็วก็อดพูดกับเงินไปเสมอไม่ได้ “เวลาเด็กลึบกว่า ขวบทำตัวกระแง้ากระงอดเขาเรียกว่าน่ารัก แต่ผู้ชายอายุเกือบสี่สิบทำท่ากระแง้ากระงอดนี้ควรจะเรียกอะไรดีครับ”

เงินไปเสมอหุบยิ้ม “ในเมื่อรู้นิสัยเขาแล้วจะไปยุ่งกับเขาทำไมเล่า”

“ก็ผมไม่ชินกับนิสัยแยะ ๆ แบบนี้ของเขานี่นา” ฉีเยี่ยนแค้นเสียงเฮอะแต่น้ำเสียงก็อ่อนลง “ไม่รู้จริง ๆ ว่านิสัยแยะ ๆ แบบนี้ของเขาจะปรับตัวกลมกลืนกับวงการวิชาเวทต่อไปในภพภาคหน้าได้ยังไง”

เมื่อก่อนมีอาจารย์เฉียนอยู่ ต่อให้เขานิสัยแยะแค่ไหน คนอื่นก็ต้องอดทนเพื่อเห็นแก่หน้าอาจารย์เฉียน ตอนนี้อาจารย์เฉียนไม่อยู่แล้ว เขานิสัยไม่ดี ฝีมือก็ธรรมดา ใครจะไว้หน้าเขาเล่า

“ทำไมต้องไปวุ่นวายใจแทนเขาด้วยล่ะ” เงินไปเสมอจูงมือฉีเยี่ยนกลับห้อง “ไปถึงเขาถูกไหนก็ต้องร้องเพลงของเขาลูกนั่น² ถ้าเขาไม่เข้าใจหลักการนี้ วันข้างหน้าคงมีคนสอนเขาอยู่แล้วล่ะ”

ฉีเยี่ยนส่ายหน้า เขาถอนหายใจแล้วว่า “คำคุ้มครองของอาจารย์เฉียนนะ ผมรับมาแล้วนะครับ จะปล่อยให้เขาถูกคนอื่นรังแกได้ยังไงกันล่ะ”

เงินไปเสมออยากจะบอกว่า คนที่รังแกเขาหนักที่สุดก็คุณนั่นแหละ

“เขาสภาพจิตใจไม่ตี ยังต้องฝึกฝนตัวเองอีกมากนะครับ” ฉีเยี่ยนเอามือโพล่หลัง เอ่ยอย่างปลาบปลี้มว่า “ดูไปดูมา ดิษย์คนเล็กของอาจารย์เฉียนนะ น่าห่วงน้อยที่สุดแล้ว”

เงินไปเสมอก้มหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง “ดูว่าคุณจะประทับใจเธอมากเลยนะ”

² ความหมายคล้ายคลึงกับ เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม

“อย่าคิดมากสิครับ”

“ผมยังไม่ได้คิดอะไรเลยนะ”

ฉีเยียน : ...

วันงานประลองเวท อากาศดีเป็นพิเศษ บนท้องฟ้าสีฟ้าครามมีเมฆขาวสะอาดลอยอยู่ประปราย ดูเหมือนกับสายไหมนุ่มแสนอร่อย ทำให้คนที่มองหลายต่อหลายครั้งรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา

ฉีเยียนเปลี่ยนเป็นชุดปากว่าที่อาจารย์ทิ้งเอาไว้ให้และเตรียมอาวุธอาคมเล็กกะทัดรัดอีกเล็กน้อย ก่อนจะเข้าสนามประลอง เขายังเอากระจกคุ้มภัยขนาดเท่ากำปั้นเด็กทารกวางไว้ที่ตัวเงินไปเสียด้วย

“เฉียนเฉียน” เงินไปเสื่อเรียกเฉียนเฉียนเอาไว้ เขายื่นมือไปจัดเสื้อผ้าให้ “ระมัดระวังทุกเรื่องนะ”

ฉีเยียนมองเห็นว่าตอนที่เงินไปเสื่อพูดประโยคนั้น ไอสีม่วงวงใหญ่เข้ามาในตัวเขาตามความตั้งใจของเจ้าของมันอย่างจงรักภักดี

“ผมอยู่ตรงนั้นะ” เงินไปเสื่อยื่นมือไปกอดฉีเยียน เขากะระชิบข้างหู “ไปเถอะ”

“อืม...” ฉีเยียนพยักหน้า เขาจูบมุมปากเงินไปเสื่อ จากนั้นก็หันกายเดินไปยังลานประลองเวท

เมื่อลี้กั้งเห็นชุดปากว่าบนตัวฉีเยียน สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนทันที ฉีเยียนมีกระตังชุดสำหรับทำพิธีที่ล้ำค่าขนาดนี้ แล้วทำไมยังมาสนใจจะเอาอาวุธอาคมสองสามอย่างของอาจารย์เขาอีก

นี่คือชุดสำหรับทำพิธีที่มีบันทึกอยู่ในพงศาวดารวงการวิชาเวททั้งหมด และยังมีอยู่เฉพาะในตำนานเท่านั้นด้วย...

บทที่ 113

“อาจารย์นครอภิวรารัชชเนนีย” อาจารย์จ้าวเดินเข้าไปพูดเล่นกับฉีเยี่ยน “แค่พูดทำพิธีชุธันก็เป็นของล้ำค่าหายากยิ่งกว่าข้าวของทั้งหมดในตัวพวกเราแล้ว”

ฉีเยี่ยนหัวเราะ แต่ในใจรู้สึกแปลก ๆ เล็กน้อย เมื่อครั้งเกิดเรื่องที่อำเภอหวังเซียง อาจารย์จ้าวก็เคยเห็นเขาสวมชุดทำพิธีชุธันแล้ว ทำไมตอนนี้ทำเหมือนไม่เคยเห็นมันมาก่อนแล้ว

ตอนที่คนอื่น ๆ ไม่ทันสังเกต อาจารย์จ้าวก็มากกระซิบข้างหูฉีเยี่ยน “ตอนประลองเวทยากที่จะคอยสังเกตระมัดระวังกันและกันอย่างทั่วถึง เธอต้องระวังตัวมากขึ้นอีกนะ” เมื่อพูดถึงตรงนี้ หากพูดต่อไปอีกก็คงเป็นการล่วงเกินแล้ว ว่ากันตามหลักการ อาจารย์ที่เป็นตัวแทนนักเวทจีนมาร่วมงานสัมมนาครั้งนี้ล้วนเป็นบุคคลสำคัญผู้ทรงเกียรติและมีฝีมือสูงส่ง เขาไม่ควรสงสัยในคุณธรรมของคนเหล่านี้ แต่สุภาภิตว่าไว้ คนเรารู้หน้าไม่รู้จัก โหงวเฮ้งของอาจารย์เหล่านี้ก็ไม่เหมือนคนธรรมดาทั่วไปที่จะมองปราดเดียวก็รู้อย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นในเวลาเช่นนี้ หากกระแฉะรังให้มากขึ้นสักหน่อยก็ไม่ผิด

ฉีเยี่ยนอึ้งไปเล็กน้อย เขาไม่คิดว่าอาจารย์จ้าวจะเตือนเขาแบบนี้สำหรับสถานะของอาจารย์จ้าวแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากจะเกิดขึ้นได้มากที่สุด ตอนที่อยู่ในลิฟต์เมื่อวาน ลีวี่กั๊งก็ทำตัวแปลกประหลาดโดยการ

เดือนเข้ามาแล้วเช่นกัน นี่เขาเหมือนเนื้อติดมันขึ้นโตที่ทุกคนอยากจะกัด ลักคำถึงขนาดนั้นเลยหรือ

“พ่อหนุ่ม” อาจารย์จ้าวเพิ่มความดังของเสียงขึ้น เขาหัวเราะฮาๆ แล้วตอบ่าฉีเยียน “ภูมิฐานดีจริงๆ”

คนอื่นไม่รู้่ว่าพวกเขาสองคนคุยอะไรกัน คิดแค่ว่าอาจารย์จ้าวกำลังให้กำลังใจฉีเยียน ดังนั้นจึงไม่ได้คิดมาก มีแค่ลี้กั๊งที่ยืนอยู่เอียงๆ พวกเขาทั้งคู่เท่านั้นที่คอยลอบสังเกตฉีเยียนอยู่และเห็นว่าฉีเยียนไม่ได้พูดอะไรเลย เขามองออกนานแล้วว่าอาจารย์จ้าวกับฉีเยียนสนิทสนมกันเป็นการส่วนตัวไม่น้อย เมื่อถึงเวลานี้ก็ยังไม่ลืมเตือนฉีเยียนด้วย

เขามองไปที่อาจารย์ท่านอื่นๆ ความสามารถในการดูโหงวเฮ้งของเขาปกติก็แยอยู่แล้ว อย่าพูดถึงเรื่องดูให้เห็นอะไรจากใบหน้าของอาจารย์เหล่านั้นเลย

ทางจีนนั้นไม่ว่าจะโจมตีหรือป้องกัน ล้วนแต่เคร่งครัดในพิธีใดพิธีหนึ่ง เช่น พิธีเจ็ดดาว พิธีดอกเหมย พิธีห้วงโซ่เก้าโค้ง ตอนนั้นพวกเขามีกันสิบสองคน มีทั้งคนที่ถนัดโจมตีและคนที่ถนัดป้องกัน อีกทั้งยังมีคนที่ถนัดท่องคาถาเพื่อรวบรวมไอวิญญาณให้คนอื่นด้วย เป็นเหมือนกับแม่มนที่วางมาดอยู่ในเกม

เริ่มต้นมา คู่แข่งของจีนก็คือประเทศเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยได้ยินชื่อสักเท่าไร จึงทำให้ชนะอย่างง่ายดายมาตลอดทาง สุดท้ายเหลือแค่สี่ประเทศมาแข่งกัน

ประเทศซงเจิน ประเทศโลซาน ประเทศจีน แล้วก็ประเทศเจินจู สองประเทศแรกเป็นประเทศทางตะวันตกซึ่งมีความสัมพันธ์อันดียิ่งต่อกัน สองประเทศหลังเป็นประเทศทางตะวันออก ในด้านวัฒนธรรมนั้นมีความที่เหมือนกัน ความสัมพันธ์ของสองประเทศนี้เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ก็ค่อนข้างสนิทสนมมากกว่า

ทุกครั้งที่งานสัมมนาดำเนินมาถึงสุดท้าย ทั้งสี่ประเทศก็จะมาประลองพร้อมกัน การแข่งขันครั้งนี้แล้วจีนต้องการปกป้องคนของตัวเองเป็นหลัก ตอนแข่งขันจึงแสดงศักยภาพอย่างพินเพอร์รามาตลอด

ดังนั้นเมื่อถึงที่สุดจึงไม่อาจทำคะแนนได้เท่ากับสองประเทศแรก เรื่องนี้สำหรับคนจีนแล้วเป็นความอัปยศที่ทำให้ไม่มีหน้าจะเงยขึ้นอย่างแท้จริง

ครั้งนี้ไม่รู้ว่เพราะจีนจับสายลับที่ประเทศโลซานส่งมาเอาไว้ได้หรือเปล่า ประเทศโลซานจึงได้จ้องแต่จะตีจีนท่าเดียว ประเทศเงินจูนั้นในสายตาพวกเขาราวกับล่องหนอย่างไรอย่างนั้น ต่อให้มาวนเวียนอยู่ในสายตา พวกเขาก็ไม่มองให้มากมาย

“พวกเขาจะทำอะไรเนี่ย” นักเวทของประเทศเงินจูนหนึ่งรู้สึกคล้ายพวกเขากำลังถูกดูแคลน เป็นความรู้สึกพ่ายแพ้แบบต่อให้มาส่งถึงบ้านก็ยังไม่ใช่ใจนี้ มันช่างเป็นการไม่เห็นพวกเขาในสายตาจริงๆ

ชื่อของประเทศเงินจูนนี้แม้ว่าจะฟังดูอ่อนโยนยิ่งนัก แต่ที่จริงประชาชนในประเทศนั้นมีลักษณะนิสัยแปลกแตกต่างเป็นพิเศษ ผู้หญิงมีนิสัยห้ามห้าว ผู้ชายก็ทื่อๆ ตรงไปตรงมา หากตัดสินใจเรื่องใดแง่ๆ แล้วต่อให้เอาม้าแปดตัวมาลากก็จะไม่กลับ ตอนนี้อยู่เมื่อเห็นประเทศโลซานกล้าดูแคลนพวกเขา พวกเขาก็รู้สึกไม่สบอารมณ์แม้แต่น้อย ดังนั้นจึงไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น แล้วพุ่งเข้าร่วมต่อสู้ทันที พวกเขาพุ่งเป้าไปที่คนของประเทศโลซานโดยเฉพาะ สามประเทศประลองอยู่ในวงเดียวกัน

“ไอ้หย่า ใครใช้หมัดต่อหยฉัน!”

การประลองเวทที่คุยกันเอาไว้เสียดิบดี ทำไม่ถึงเปลี่ยนเป็นการประลองหมัดไปได้!

นักเวทที่โดนต่อหยเพิ่งพูดประโยคเมื่อครู่จบก็ได้ยินเสียงดังตึง ไม่รู้ว่าใครทุบหัวเขา เขาเซไปมา จากนั้นเบื้องหน้าก็มีดมืดและก็มีถล่มไป

“ขอโทษที มือพลาดไปโดนนะ” ชายฉกรรจ์จากประเทศเงินจูนคนหนึ่งไม่ทันคิดว่าข้อคอกของตัวเองจะกระแทกคนสลบ เขาทำตัวเป็นคนไม่รู้วิธีไหนวิธีไหนขณะมองคนทั้งหลาย แต่ใบหน้าที่อยู่ตัวค่านั้นไม่ได้ดูเหมือนกำลังออดอ้อนน่ารักเลยจริงๆ สุดท้ายเขาก็ได้แต่ออกจากสนามแข่งไปพร้อมกับนักเวทที่สลบไปแล้วเพราะว่าทำผิดกติกา

¹เงินจูน แปลว่า ไช่ผุก

“พวกผู้ชายประเทศโลซานอ่อนแอเกินไปจริง ๆ” นักเวทหญิงของประเทศเงินจูดคนหนึ่งส่ายหน้าอย่างรังเกียจ “โดนกระเทกแค่นี้ก็สลบแล้ว เป็นสามีที่พวกเราคนเงินจูดคงจะแต่งงานด้วยไม่ลงแน่”

นักเวทประเทศโลซาน : ขอขอบคุณนะ พวกเราก็ไม่อยากจะแต่งงานกับผู้หญิงห้ามห้าอย่างพวกคุณเหมือนกัน

“ไอ้หัวกระสุนที่ดูเหมือนเงิน²!” นักเวทหญิงของจีนคนหนึ่งพูดประโยคนี้ออกมาอย่างสบาย ๆ ทำให้นักเวทของจีนและของประเทศเงินจูดต่างหัวเราะออกมา

ประเทศโลซานกับประเทศชงเงินไม่เข้าใจความหมายของประโยคนี้ แต่เมื่อพวกเขาเห็นคนจีนกับคนเงินจูดหัวเราะสนุกสนานขนาดนั้น ก็รู้ได้ว่าจะต้องไม่ใช่คำพูดที่ดีแน่ ๆ นักเวทที่ค่อนข้างงุนหันพลันแล่นคนหนึ่งชูไม้กายสิทธิ์ขึ้นสูง ทำให้มวลน้ำในอากาศขยับ จากนั้นก็รวมมันเข้าเป็นน้ำแข็ง เม็ดน้ำแข็งคม ๆ พุ่งโจมตีมาทางนี้

“อ๊อ การร้ายคาถาในเกมเปลี่ยนรูปแล้ว” ฉีเยียนเพิ่งเคยเห็นเทคนิคนี้เป็นครั้งแรก เขาเหวี่ยงยันต์ออกไปสองสามใบพลางดูวิธีการร้ายคาถาในสนามแข่งไปด้วย คนที่ไม่รู้ก็คงคิดว่าเขาเป็นแค่นักที่ชมดูอย่างสนุกสนาน แต่ไม่รู้เรื่องราวเท่านั้น

ว่ากันตามสไตล์การทำสิ่งต่าง ๆ ของคนจีน เมื่อป้องกันการโจมตีของผู้อื่นแล้วก็จะเก็บเกราะป้องกันนั้นกลับไป แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน สีหน้าของฉีเยียนเหมือนคนที่เพียงชมดูความสนุกสนาน แต่ไม่รู้เรื่องอะไร แต่ความเร็วในการวาดนิ้วมือนั้นไม่น้อยเลยสักนิด

“ทหารแนวหน้าลงประลอง ทั้งกระบวณเรียงแถวมุ่งหน้า!” ฉีเยียนวาดนิ้วเร็วมาก อีกทั้งพลังวิญญาณของเขาก็นิ่งกว่ามากพอ กระแสอากาศรอบด้านขยับเพราะเขา มันเริ่มโหมกระหน่ำรุนแรงขึ้น ช่วงเวลาที่ฝ่ามือของเขาแตะถึงพื้น นักเวทของประเทศโลซานหลายคนก็รู้สึกอึดอัดแน่นหน้าอก ยังไม่ทันมีปฏิกิริยาตอบโต้ก็เหมือนมีคนมาเหยียบย่ำบนอก

² หมายถึง ดูผิวเผินเหมือนมีค่ามีราคา แต่ที่จริงเป็นแค่ของธรรมดาไร้ค่าทั่วไป

หลายครั้ง พวกเขาล้มลงกับพื้นดังตึง ๆ ๆ

“เป็นไปได้ยังไง!” ลูอิสหมอบอยู่กับพื้นอย่างน่าอนาถ คนจีนมีการโจมตีที่เก่งกาจอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ฉีเยี่ยนไม่สนใจเรื่องนี้ เขายังวาดนิ้วมืออย่างรวดเร็วต่อไป ลูอิสที่หมอบอยู่กับพื้นเหมือนถูกอะไรบางอย่างตีเข้าอย่างแรง ร่างกายทุกส่วนแนบติดพื้น แม้แต่ศีรษะก็ยังยกไม่ขึ้นนอนนาน ถ้าไม่ใช่เพราะนักเวทคนอื่น ๆ ของประเทศซงเจินกับประเทศโลซานมีปฏิกริยาตอบโต้ได้ทันเวลาและพากันหยุดการโจมตีของฉีเยี่ยน เกรงว่าลูอิสคงจะต้องถูกห้ามออกจากสนามประลองแล้ว

ฉีเยี่ยนมองลูอิสถูกนักเวทคนอื่นประคองขึ้นมาก็ยิ้มเย็น เขาหันไปพูดกับนักเวทจีนคนอื่น ๆ ว่า “อาจารย์ทุกท่าน เปลี่ยนกระบวณพิธี!”

นักเวทโลซานรู้สึกเหมือนตัวเองตาลาย กระทั่งนักเวทจีนเปลี่ยนกระบวณไปมาแล้ว พวกเขาก็รู้สึกว่กระแสไอรอบด้านไม่ชอบมาพากลเอามาก ๆ ไม่กยลสิทธ์ของพวกเขาใช้ได้อย่างไม่ราบรื่นเอาเสียเลย

“นี่พวกเขาใช้พิธีอะไรกัน” บาทหลวงอาวุโสเคยมาประจำการอยู่ที่วังในจีน หลังจากกลับไปประเทศโลซานก็นำคัมภีร์เกี่ยวกับมนตร์คาถาของจีนกลับไปด้วยไม่น้อย นับว่าเขาเป็นคนที่เข้าใจเรื่องพิธีและมนตร์คาถาของจีนมากที่สุดแล้วในประเทศโลซาน แต่เขากลับไม่เคยเห็นกระบวณพิธีเช่นนี้มาก่อน

“แม้แต่คุณก็ยังไม่รู้เลยหรือ” ลูอิสถ่มเลือดออกมาคำหนึ่ง เขา มองฉีเยี่ยนที่อยู่กลางวงด้วยสายตาดำเย้นเยียบ “ไม่คิดเลยว่าคราวนี้พวกเรา จะตัดสินใจผิด”

นักเวทที่อายุน้อยที่สุดกลับเป็นคนที่อยู่ตรงกลางวง หลังจากพ่อหนุ่มคนนี้มาเข้าร่วมงานสัมมนา ทางจีนก็ใช้คาถาโจมตีที่แรงกว่าก่อนหน้านี้หลายเท่า นักเวทที่ชื่อฉีเยี่ยนคนนี้ผุดขึ้นมาจากไหนกันแน่ ทำให้ข้อมูลที่เขาได้อยู่ในมือถึงบอกว่าฉีเยี่ยนเป็นแค่เด็กกำพร้าที่ได้รับการเลี้ยงดูจากนักบวชเต๋าธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเล่า

ประเทศโลซานไม่รู้ว่านี้คือพิธีอะไร คนประเทศซงเจินยังไม่รู้เข้าไป

ใหญ่ ประเทศขงเงินนั้นแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศโลซาน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะอยากตายแทนประเทศโลซาน ดังนั้นเมื่อเห็นเงินตั้งกระบวนพิธีที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน พวกเขาจึงหลบไปอยู่ด้านหนึ่งทันทีโดยไม่ยอมโผล่ออกมา

ความคิดเช่นนี้ของพวกเขา ชาวโลซานมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง โชคดีที่พวกเขาเองก็ไม่ได้คิดเหมือนกันว่าประเทศขงเงินจะมีประโยชน์มากเท่ากับคนของตัวเอง ดังนั้นลูอิสจึงเซ็ดเลือดที่มุมปากแล้วพูดกับเพื่อนร่วมทีม “ทำตามแผน”

แผนก็คือพุ่งเป้าไปอัดคนคนเดียว ยิ่งเวลานี้ก็ยิ่งต้องยึดมั่นตามแผนการอย่างไม่หวั่นไหว คนชื่อฉีเยียนคนนั้นเข้มข้มพวกเขานัก ต้องกำจัดเสียบ

จินตนาการนั้นงดงาม แต่ความเป็นจริงกลับยากเข็ญยิ่งนัก คนชื่อฉีเยียนที่สวมชุดปากว้าประหลาด ๆ นี้เหมือนเบนตัวมีเครื่องป้องกันบางอย่างอยู่ พวกเขาโจมตีไปที่ตัวของฉีเยียนตั้งมากมายกลับคล้ายฟองสบู่ที่เพียงสัมผัสสัณฐานก็แตกโพละ ไม่มีผลใดๆ ทั้งสิ้น

“นี่มัน...นี่มัน...” เสียงเหิงซึ่งดูการประลองอยู่ข้างนอกปลาบปลุ้มจนพูดตะกุกตะกัก “นี่มันพิธีสิบสองปีศาจนั่นหรือ”

พิธีสิบสองปีศาจ ชื่อเดิมคือกระบวนใหญ่ปีศาจสวรรค์ ได้ยินคำเล่าลือว่า หลายหมื่นปีก่อน ตอนที่หมอผีอาวุโสสิบสองคนทำสงครามครั้งใหญ่กับเผ่าพันธุ์ปีศาจ ได้ใช้กระบวนคาถานี้ทำร้ายเผ่าพันธุ์ปีศาจ แต่เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องเล่าในนิยายตำนานเทพเท่านั้น ตอนที่ไม่มีหมอผีอะไร และก็ไม่มีเผ่าพันธุ์ปีศาจด้วย พิธีสิบสองปีศาจนี้ ยอดฝีมือท่านหนึ่งสร้างขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อน ได้ข่าวว่าได้แรงบันดาลใจมาจากเรื่องราวของหมอผีกับเผ่าพันธุ์ปีศาจในหนังสือนิยายเล่มหนึ่ง

อิม เป็นยอดฝีมือที่ชอบอ่านหนังสือเรื่องเล่าพื้นบ้านลิเซ

เพราะพิธีสิบสองปีศาจมีอำนาจพลังการทำร้ายใหญ่โตรุนแรงเกินไป ประกอบกับคนที่อยู่ใจกลางพิธีต้องมีคุณสมบัติสูงมาก พอนานเข้า พิธีนี้จึงหายสาบสูญไปในระหว่างยุคสงคราม สิ่งที่เหลือตกทอดมาก็มีแต่ชื่อ

ของพิธีนี้เท่านั้น

แต่ตอนนี้พิธีที่เหลือเพียงซีกกลับมีคนประกอบมันขึ้นมา อีกทั้งยังมีพลังโจมตีแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ แบบนี้เซี่ยงเจียงจะไม่นั่งตั้นยืนตีได้อย่างไรเล่า

ช่างเรื่องกระทรวงกลาโหม ช่างเรื่องความอ่อนโยนอะไรนั่น ถ้าอึดคนที่ขัดหูขัดตาอย่างถูกกฎหมายได้ ใครบ้างจะไม่อยากอึด ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องสถานะของเขา คราวนี้เซี่ยงเจียงคงจะขึ้นไปยืนบนโต๊ะแล้ว ตะโกนเชียร์อาจารย์เหล่านี้ที่เป็นตัวแทนประเทศไปแล้ว

“อะไรคือพิธีสิบสองปีศาจ” ฉินไปเส่อได้ยินชื่อที่ออกเสียงยากๆ นี้แล้วก็ยังเห็นเซี่ยงเจียงทำท่าตั้นตั้นยืนตีปลอบปล้มสุดๆ เขาชมวดคิ้วสองสามวันนี้เวลาเขาอยู่กับเฉียนเฉียนตามลำพัง เขาก็จะเห็นเฉียนเฉียนวาดยันต์สำหรับพิธีนี้

“มันแรงมากครับ ทั้งโจมตีแล้วก็ป้องกันได้ด้วย” เซี่ยงเจียงเล่าสิ่งที่ตัวเองเคยอ่านในหนังสือให้ฉินไปเส่อฟังรอบหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยอย่างตั้นตั้นว่า “คุณฉินครับ ตลอดชาตินี้ของคุณคงจะทำเรื่องดีๆ เอาไว้เยอะแน่ๆ เลยนะครับ”

ฉินไปเส่อเลิกคิ้ว เขารอให้เซี่ยงเจียงพูดต่อ

“อย่ารังเกียจที่ผมพูดไม่น่าฟังเลยนะครับ สถานะของคุณในสายตาคณอื่นมันดูสูงส่งจนไม่อาจเอื่อม น้อยคนนักที่จะเทียบเท่า” เซี่ยงเจียงยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวสะอาด “แต่ว่าอาจารย์ฉินนะ สำหรับวงการวิชาเวทของเราแล้วถือเป็นคนมีพรสวรรค์ที่อยากจะพบเจอได้ในร้อยปีเลยละครับ ถ้าเขามีลูกชายละก็ จะต้องมีพรสวรรค์อันโดดเด่นมากๆ”

ฉินไปเส่อเริ่มเข้าใจสิ่งที่เซี่ยงเจียงจะสื่อแล้ว เขามองกลางลานประลองเวทแล้วก็ไม่พูดอะไร

“อย่าเข้าใจผิดนะครับ ผมไม่ได้มีความหมายอย่างอื่น” เซี่ยงเจียงเกาหัว “ยิ่งไปกว่านั้น คนนี้สยอย่างอาจารย์ฉินนะ ถ้าตัดสินใจเรื่องไหน

^๑ชื่อภาษาจีนของพิธีสิบสองปีศาจนี้อ่านว่า “สื่อเอ้อร์ซาเสินเจิ้น”

ไปแล้ว ต่อให้คนอื่นพูดอะไรมากแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์หรอก ผมก็แค่แปลกใจนิดหน่อยนะครับที่อาจารย์ฉีมาคบกับคุณได้ หรือพูดอีกอย่างคือแปลกใจที่คุณเลือกจะคบกับอาจารย์ฉี”

ไม่ว่าจะมองอย่างไร สองคนนี้ก็ไม่ใช่คนในโลกใบเดียวกันเลย แต่กลับเดินไปด้วยกันได้ อีกทั้งยังแสดงความรักต่อกันอย่างเปิดเผยชัดเจน ต่อหน้าคนมากมายนับไม่ถ้วนอีกด้วย

อ้อ หม้อใบนี้หลัก ๆ คงต้องให้อาจารย์ฉีเป็นคนแบกแล้วละ⁴

“โลกนี้มันก็ไม่มีอะไรที่สมควรแต่แรกแล้วละครับ” เงินไปเสื่อตีม้า แร่บนโตะไปอีกหนึ่ง แล้วค่อย ๆ เอ่ย “บางที่สวรรค์อาจกำหนดให้พวกเราอยู่ด้วยกันก็ได้ นะครับ”

เซียงเฉิง : ...

“คำพูดนี้พูดได้ดี” คุณนายเผยที่นั่งอยู่ข้างเงินไปเสื่อพูดขึ้นมา กะทันหัน “ฉันว่าพวกคุณสองคนน่าจะจับคู่สวรรค์บันดาลจริง ๆ”

“คุณนายเผย คุณดูโหงวเฮ้งเป็นเทรอครับ” เซียงเฉิงได้ยื่นให้คุณนายเผยพูดอย่างมั่นใจเช่นนั้นก็ถามอย่างแปลกใจ “ถ้าอย่างนั้นคุณดูให้ผมหน่อยได้ไหมครับ”

“ฉันดูโหงวเฮ้งไม่เป็นหรอกจ้ะ แต่ฉันดูคนเป็นนะ” คุณนายเผยส่ายหน้า “พวกคุณนะนะ ฟังการดูโหงวเฮ้งมากเกินไปแล้ว ต่อให้เป็นหมอดูโหงวเฮ้งที่เก่งกาจแค่ไหนก็มัวเวลาที่ดูผิดทำนายพลาดอยู่ ดังนั้นการเชื่อโหงวเฮ้งของคนอื่นก็ไม่สู้เชื่อตาตัวเองนะ”

“คุณพูดมีเหตุผลมากครับ” เซียงเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย เขารู้สึกว่าคำพูดเมื่อครู่ของคุณนายเผยมีเหตุผลมาก

“คุณยังหนุ่ม เรื่องบางเรื่องก็คงจะไม่เข้าใจหรอก แต่รอให้คุณได้เห็นอะไรเยอะขึ้น ประสบการณ์เยอะขึ้น เมื่อนั้นคุณก็จะเข้าใจว่า บางสิ่งบางอย่างมันไม่อาจประเมินค่าได้ และก็ไมอาจเอามาเปรียบเทียบได้”

⁴“แบกหม้อ” ในภาษาจีนเป็นสแลง หมายถึง แบกรับความผิดหรือภาระ ส่วนใหญ่จะหมายถึงความผิดหรือภาระของคนอื่น

คุณนายเผยใช้ชีวิตมาเจ็ดสิบกว่าปี เคยเห็นคนที่ปากก็บอกว่ารักลึกซึ่งกว้างใหญ่เหมือนทะเล แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นความแค้น และก็เคยเห็นคนที่มองความรักเป็นสิ่งธรรมดาสามัญ แต่สุดท้ายจนตายก็ไม่ยอมพรากจาก

ระหว่างเดินไปเจอกับฉีเยี่ยน ช่างเหมือนกับคู่รักเพศเดียวกัน คู่หนึ่งที่คุณเคยเห็นเมื่อตอนอายุยี่สิบกว่า ตอนที่เธอพบพวกเขา พวกเขา ก็อายุแปดสิบกว่าปีแล้ว เคยผ่านทั้งยุคเปลี่ยนจากราชวงศ์เป็นสาธารณรัฐ เคยผ่านสงครามและการลี้ภัย แต่สายตาที่ทั้งคู่มองกันและกันก็ยังคงอ่อนโยนเช่นเดิม

ตอนนั้นเธอคิดว่า ถ้ามีคนใช้สายตาแบบนี้มองเธอไปชั่วชีวิต เธอ คงยินดีแต่งงานกับเขาเป็นแน่

ภายหลังเธอได้มาเจอสามี ชีวิตนี้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา แต่สุดท้าย ก็ถือว่าสุขมากกว่าทุกข์ ในความทรงจำเต็มไปด้วยความงดงาม สายตา ที่เดินไปเชื่อมองฉีเยี่ยนก็เหมือนกับคู่รักเพศเดียวกันที่เธอไปเจอเมื่อครั้งนั้น มันอ่อนโยนเหมือนน้ำ ออบอุ่นเหมือนแสงอาทิตย์ในฤดูหนาว เพียงมองตา คู่นั้นก็รู้ว่าพวกเขารักกัน

เหล่าครอบครัวของนักเวทที่มาดูการประลอง รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ ยังดูอย่างไมเบื่อหน่าย ในสนามประลองกำลังเครียดอย่างที่สุด เพราะ ประเทศจีนซึ่งที่ผ่านมาจะเรียบ ๆ ไม่หือหวานั้นกลับกลายเป็นยิ่งแสดง ตักยภาพมากขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนมีดที่เผยคมออกมาอย่างไรอย่างนั้น พวกเขาจัดการอุปสรรคต่าง ๆ จนฝ่ายตรงข้ามกระเจิง ไม่มีใครเทียบได้

ไม่ว่าอย่างไร ลูอิสก็ไม่เข้าใจว่าทำไมการโจมตีทั้งหลายที่พุ่งไปหา ฉีเยี่ยนจึงไร้ผลทั้งหมด

แล้วนักเวทจีนพวกนั้นก็ด้วย แต่ละคนอายุเจ็ดแปดสิบกันแล้ว ทำไมถึงได้ยินยอมพร้อมใจกลายเป็นใบไม้เขียว^๕ เพื่อเด็กหนุ่มอายุแค่

^๕ หมายถึง เป็นตัวประกอบให้คนอื่นโดดเด่น เหมือนกับใบไม้สีเขียวที่ขับให้ดอกไม้สีขาว ตรงกลางโดดเด่นงามยิ่งขึ้น

ยี่สิบกว่าปีคนหนึ่ง พวกเขามักเครื่องเรื่องอาวุธ เครื่องเรื่องประสบการณ์กัน ไม่ใช่หรือ ทำให้ถึงให้ฉันเขียนโดดเด่นแบบนี้โดยไม่หือไม่อืออะไรเลย

เขาไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเลยสักนิด

“อาจารย์ทุกท่าน” ฉิเยียนหยิบพู่กันหยกที่ห้อยไว้ข้างเอวขึ้นมา เขาพูดกับอาจารย์ที่อยู่รอบตัวว่า “ผู้น้อยคงต้องหยิบยืมพลังแขนสักข้างหนึ่งของทุกท่านแล้ว”

“อาจารย์ฉิวใจ ทำเรื่องอยากจะทำได้เต็มที่เลย พวกเราคนแก่ ด้านกันไหวอยู่แล้ว” คนแก่หัวเถิกคนหนึ่งวาดนิ้วมือ พลังยืมแล้วกล่าวว่า “วันนี้ต้องให้พวกเขาเห็นหน่อยแล้ว ว่าประเทศจีนอันยิ่งใหญ่ของเรา มีศักยภาพถึงระดับไหนกันแน่!”

“ได้!” อาจารย์ท่านอื่น ๆ ทอยกันวาดนิ้วเป็นท่าทางเดียวกัน แม้แต่ลู่กั้งที่ไม่ถูกกับฉิเยียน คราวนี้ก็ยังไม่พูดมากความ ใบหน้าเขา สีตขาว กัดฟันเค้นไฉวีญวนทั้งตัวออกมา

ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น อาจารย์เคยพูดเอาไว้ว่า นักเวทประเทศ โลกานเซียวชาญเรื่องการใช้พลังจากองค์ประกอบหลักในธรรมชาติมาก ขอเพียงมีอากาศอยู่ พลังของพวกเขาจะไม่ขาดหาย รับมือได้ยากเป็นอย่างยิ่ง

แต่รับมือได้ยากก็ไม่ได้แปลว่าจะรับมือไม่ได้

เขามองฉิเยียนที่อยู่กลางวงแหวนหนึ่ง ท่ามื่อที่วาดนิ้วต่าง ๆ นานา ยิ่งเพิ่มความเร็วขึ้น เร็วจนเขาเองก็ยังไม่รู้สึกละเอียดการวาดที่เร็วที่สุดในชีวิตของเขาทีเดียว

ฉิเยียนไม่เคยคิดว่าพิธีของตัวเองจะใช้ไม่ได้ผล เพราะคนโลกานเซียวชาญเรื่องฟ้าปะทะดาวมาเพื่อทำลายพิธีนี้ไม่ได้ หลายร้อยปีก่อน มีทหารใช้สัตว์ภูษายัญเพื่อทำพิธีสิบสองปีศาจนี้ ทำให้ทำลายล้างศัตรูได้ นับไม่ถ้วน วันนี้พวกเขาใช้พลังวิญญานของตัวเอง เช่นนั้นผลของมันก็ยิ่งต้องเพิ่มเป็นเท่าตัว

“ผูกพิธี! ตั้งพิธี!”

ถูกผูกถูกใหญ่ทับรู้สึกอย่างไร คนประเทศโลกานเซียวไม่เคยประสบ

มาก่อน แต่ครั้งนี้ในที่สุดพวกเขาก็ได้สัมผัสประสบการณ์หวาดผวาก่อนตายแล้ว

ทั้งที่เบื้องหน้าไม่มีอะไรทั้งนั้น แต่พวกเขากลับรู้สึกวามันศิระซึ่งว่างเปล่านี้มีภูเขาลูกใหญ่กดลงมา กดจนพวกเขาหายใจไม่ออก แสบจะขาดอากาศหายใจตาย

“พรวด!” ลูอิสถ่มเลือดออกมากอีกคำหนึ่ง เขานั่งตัวแข็งอยู่บนพื้นทั้งตัว แต่ครั้งนี้ไม่มีเพื่อนร่วมทีมมาช่วยพยุงแล้ว เพราะเพื่อนร่วมทีมของเขาถึงสภาพไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไรเลย

“ไม่กายสิทธิ์ของฉัน!” นักเวทหญิงคนหนึ่งร้องเสียงดังด้วยความตกใจ เมื่อลูอิสหันไปมองก็เห็นไม่กายสิทธิ์ของเพื่อนร่วมทีมชื่อวาร์ซาหักไปแล้ว อัญมณีที่ประดับอยู่บนนั้นร่วงลงบนพื้น จากนั้นก็กลายเป็นผุยผง

“ไม่ ไม่!” นักเวทหญิงแทบคลั่ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่กล้ายอมรับความจริง สำหรับพ่อมดแม่มดคนหนึ่ง ไม่กายสิทธิ์ก็เท่ากับชีวิต เมื่อไม่มีไม่กายสิทธิ์ เธอก็ไม่อาจเป็นแม่มดที่ยิ่งใหญ่ได้อีก

ลูอิสรู้สึกหนาวยะเยือกในใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองฉิเยียนก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังมองเขาอยู่เช่นกัน

นั่นมันดวงตาแบบไหนกันนะ

งดงาม แบ่งสีขาวดำชัดเจน ทั้งยังมีไอน์เยนยะเยือกสายหนึ่งอยู่ด้วย ลูอิสหันไม่ไหวต้องใช้มือพยุงพื้น เขากระโดดถอยไปข้างหลัง แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีปฏิกิริยาตอบสนองแบบนี้ไปโดยสัญชาตญาณ

“พรีบ!” ฉิเยียนเงยหน้าขึ้น เขาใช้สายตาสมเพชเวทนามองลูอิสในมือถือยันต์สองสามแผ่นเอาไว้ “ถ้าพวกคุณประเทศโลซานยอมรับความพ่ายแพ้ ผมก็จะหยุดมือชั่วคราว”

“แกทำลายไม่กายสิทธิ์ของฉัน!” นักเวทหญิงยืนขึ้นด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว เธอรืดร้องอย่างบ้าคลั่ง “อย่าคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเลย”

ใครจะรู้ว่าฉิเยียนไม่แม้แต่จะมองเธอด้วยซ้ำ เขาซัดยันต์แผ่นหนึ่งออกไป นักเวทหญิงผู้นั้นล้มลง

“พยัคซึไม่อดเบง คุณเห็นพวกเราเป็นแมวป่วยหรือ” ฉึเยียนหัวเราะจนตาหยี ในดวงตานัน้เต็มไปดว้ยแววประชดประชัน “ก็แค่พวกถูกหลานคนเถื่อนไร่มารยาท คิดว่าตัวเองเป็นพีใหญ่แห่งวงการวิชาเวทจริง ๆ หรือเิง”

นักเวทประเทศซงเงินที่หลอบอยู่ทีมุ่มเริ่มตัวสั้น
มาแล้ว ปากเสี่ยๆที่ทำให้คนตัวสั้นสะท้านมาอีกแล้ว!

ศิวอัยยาบ